

עולף מדוש

הגאולה
האמיתית והשלמה

אלול תשפ"ב
(ספטמבר 2022)

07

עסקים עם
אלוקים
// נעמה
טוכפלד

09

בן של מלך
// רחל שאבי

20

גאולה באילינוי
// מנחם
מענדל
אקסלרוד

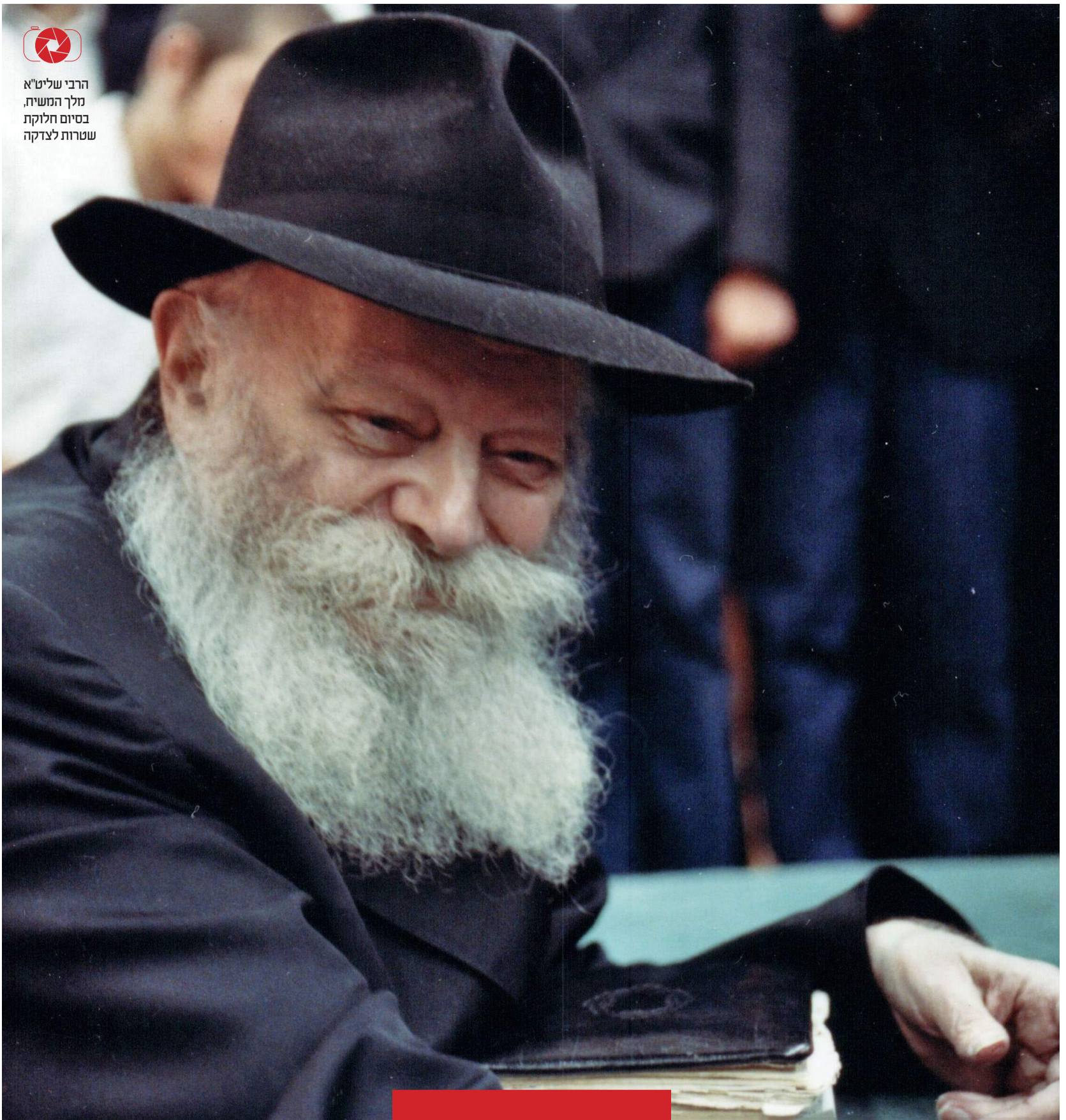
מזווית אחרת

צלם העיתונות הישראלית, קובי קלמנוביץ', חושף את סיפורו האישי ואת התוכניות לעתיד. על הטיסה שהפכה את חייו ועל הדרך הארוכה בה ראה בכל תחנה את ההשגחה העליונה < **בנצי פרישמן** < עמ' 12

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

הרבי שליט"א
מלך המשוח, בסיים חלוקת
שטרות לצדקה

[חידוש החודש]

לדודי ודודי לי - היהודי מוסר את ה"אני" שלו, את כל מציאותו, לקב"ה המכונה "דודי", אהובי, והתמסרות זו מעוררת את "דודי לי" - שהקב"ה מגלה את אהבתו ליהודי ומשפיע לו חיים ושפע בכל המצטרך. איך עושים זאת?
על-ידי הוספה בלימוד התורה (בפרט בענייני הגאולה), תפילה ועשיית טוב וחסד, מתוך כוונה מיוחדת לפעול בכך את זירוז הגאולה וקבלת פני הרבי שליט"א משיח צדקנו.

או-אז ניתנת הזדמנות פז לכל אחד להיפגש עם המלך פנים אל פנים, והמלך אשר לב רחום לו, מקבל את כולם בשמחה ובסבר פנים יפות ושוקקות. כך הדבר בימי חודש אלול, המלך נמצא "בשדה". לכל אחד ואחת ישנה אפשרות להגיע ולקבל את פניו.
צריך רק לנצל את ההזדמנות, ולהחליט על כניסה לחיים יהודיים, מוארים באור הגאולה. תהליך זה מרומז בראשי-התיבות של המילה "אלול": אני

בתורת החסידות מופיע משל המסביר את מהותו ומעלתו של חודש אלול: משל על מלך היושב בכל ימות השנה בהיכל מלכותו.
לא כל אחד רשאי להיכנס ולשוחח עמו.
גם מי שמצליח צריך להמתין זמן רב, ואחר הוא נזקק לעבור דרך פקידים רבים עד שלבסוף הוא מגיע אל המלך.
אך פעם אחת בשנה יוצא המלך אל השדה, על-מנת לפגוש את כל נתיניו.

צילום: עופרה רון מזר

[מדורים]

בזכות נשים < 6 / בנימה
אישית < 7 / אקטואלי < 9
יש לי ענין < 11 / טיפ לחיים
< 19 / יגעת ומצאת < 22
תחנות מסע < 23

נא לשמור על קדושת הגליון

[12] מעבר לעדשה

הצלם קובי קלמנוביץ', מספר על ההליך שעבר והחזרה בתשובה. מהילדות בבאר שבע שם שמע לראשונה על מושגים יהודיים, דרך חיי הבוהמה בתל אביב, ניצוץ שהתעורר באוקראינה לשם הגיע בחיפוש פרוייקט תיעודי ומיוחד. מסע שלא נגמר // **בנצי פרישמן**

[20] נבית הנבחרים של אילינוי

שליח צעיר בעיר הבירה של אילינוי מוזמן לפתוח את המושב בבית הנבחרים ובוחר לשאת דברים על תיקון העולם ושבע מצוות בני נח. הכירו את מנחם מענדל טורין, שליח שמגשים את חלום ילדותו // **מנחם מענדל אקסלרוד**

[04] יש נביא בישראל

חודש אלול מביא בכנפיו התייחסות מזוית אחרת למתחולל אצלנו במשך כל ימות השנה. הדרך להתכונן לשנה החדשה, היא באמצעות הכרה עמוקה יותר במעלת היהודי במקומו האמיתי // **שלום דובער ישראלי**

[10] העתיד שיין לזקנים

נבואה אחת, שאלות רבות. מה יעשו הזקנים והזקנות יחדיו בחוצות העיר ירושלים? אם הם חיים בעידן ללא מחלות לשם מה יצטרכו הם את המקל? // **אריה קירשנזפט יצא לחקור את הנבואה העתיקה וחזר עם מסקנות עכשוויות**

אלול שלא הכרתם

המהפך אחרי אלפי שנה: לא עוד הנחתת הוראות ופקודות מלמעלה וקבלתן בציות עיוור, אלא התחברות פנימית אישית הגורמת להתאחדות עם הציווי העליון • האם אנו עבדי של הקב"ה או פועלים הממתינים לקבלת שכר על עבודתנו, ומתי נקבל את אותו שכר מובטח • ואיך יכול יהודי לגלות את הקשר שלו אל הבורא, למרות שאינו קשור עדיין בגלוי לתורה, המקשרת בינינו לבין הקב"ה? • רגע לפני ראש השנה: האם אנו יכולים להיות בטוחים בתוצאות המשפט הממתין לנו לפני בורא העולמים?

השלמת המעבר מדרך הכפייה אל קו היועצים, מתחבר אחת לאחת עם צורת ההסתכלות שאיתה יש לגשת לעבודה בעולם, למילוי המטרה שלשמה ירדה נשמתנו למטה.

בריוק כשם ששכיר או קבלן מברר לפני כל פרויקט את פרטי ותנאי העבודה והזכויות המגיעות לו, כך גם בעבודת ה'. עלינו לדעת מי אנחנו, מה מטרתנו ומהיכן באנו, ולשם מה בכלל ירדה הנשמה שלנו ממקורה הטהור והרוחני אל מעגל בלתי פוסק של התמודדות עם ניסיונות.

מקובל לחשוב – ובמובן מסוים זה אכן כך – שמעמדו של היהודי כלפי הבורא הוא כמו עבד לאדונו. המושג של עבד אמיתי כמעט ולא קיים כיום בעידן המודרני, אבל בעבר הלא רחוק היו העבדים נחשבים לרכושם הפרטי של אדוניהם.

חירותו של העבד ועצמאותו משוללת לגמרי, ולכן לא שואלים אותו אם הוא מעוניין לבצע את המטלות שדורשים ממנו או לא, אלא הוא פשוט מוכרח לעשות את כל מה שאומרים לו. כל מציאותו שייכת לאדון.

וכך גם בחובתו של היהודי למלא את תפקידו בעולם. בהסתכלות שטחית פשוטה, הוא מחויב לקיים את רצון ה', בין אם הוא מבין ובין אם לאו, כי אין לו מציאות אחרת מלבד קיום רצון ה', וכנאמר במשנה "אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני". זו המציאות, תתמודד איתה.

היהודי מעל הכל

אלא שבאמת, יהודי הוא הרבה מעל ומעבר לזה. בסיס האם של הנשמה היהודית היא חלק ממש מעצמותו ומהותו של הבורא, בכבודו ובעצמו. משם יצאו נשמותיהם של בני ישראל וירדו עד למקום הנמוך ביותר – עולמנו הגשמי.

מבחינה זו, הרי שהיהודי קדם בכלל לכל מושג של עולם, גשמי או רוחני, וליקום כולו. זו הסיבה שכאשר ניגש הקדוש ברוך הוא לברוא את העולם הוא נמלך והתייעץ נשמותיהם של ישראל, וכמו נטל מהם רשות על כך, כי הם ממש חלק ממנו.

גם ירדת הנשמה למטה נעשתה מלכתחילה ברשותו ובחסכתו של היהודי, שמצידו הוא נעלה לגמרי מהעולם, ולכן מובן שירידת הנשמה למטה היא לא רק כעבד או פועל שבא לסייע במילוי רצון הבורא, אלא גם כשותף.

**לאמיתו של דבר כל קושי שיש
ליהודי בעולם הזה הוא מעין חלק
מהצגה אחת גדולה**

מקבלים את השכר

עם נקודת פתיחה שכזו, כל אתגר שניצב לפנינו – אפילו הקשה ביותר – מתגמד, כי לאמיתו של דבר כל קושי שיש ליהודי בעולם הזה הוא מעין חלק מהצגה אחת גדולה, שבסיומה מורידים את האפור והתלבושות מאחורי המסך, וחוזרים אל מה שאנחנו באמת – חלק מהקדוש ברוך הוא ממש.

כאשר מוזמן לזמן אנחנו נתקלים בניסיון או אתגר, אנחנו רק צריכים לזכור מאיפה באנו ומי אנחנו באמת. הניסיון העומד לפנינו הוא מקפצה שבה מובטח לנו עמידה וניצחון מראש.

לכן, כבר עכשיו הכל נעשה מתוך מנוחה פנימית ושלווה אמיתית. התקופה הנוכחית היא כבר סיום העבודה ושלב קבלת השכר המגיע לנו, השכר של סיום ההצגה, עד לשכר המושלם והקרוב ממש – הגאולה האמיתית והשלימה.

האזרח ליישר קו עם החוק – בא אל האדם כחבר וידיד טוב, כשהמטרה העומדת לנגד עיניו היא טובתו של מקבל העצה.

בדרך כזו, הרבה יותר קל לנו להתחבר ולהזדהות עם כל מסר. אף אחד לא עומד לנו על הראש ומכריח אותנו לשמוע למה שציווה השופט. להיפך, ההבנה מחלחלת בתוכנו בצורה פנימית ואמיתית, עד שאנחנו בעצמנו מעוניינים לנהוג כך, כי זוהי הבחירה הנכונה והטובה ביותר.

יש נביא בישראל!

זהו עידן הגאולה. שופטים המנחים את הדרך, ויועצים המורידים את דבר השופט לכלי השכל שלנו.

אבל כדי שנוכל להתרגל לעתיד המתהווה של ימות המשיח והגאולה השלימה, צריך לדעת שכבר עכשיו מתחיל להתחולל השינוי בעולם, כולל גם בתחום השוטרים והיועצים.

וזהו החידוש של הדור הנוכחי: במשך אלפי שנים המציאות כפתה את תפקידו של השופט, להכריח את העם ללכת בדרך הישרה. אבל כיום, אנו עומדים כבר בפתח תקופת היועצים, ובמילא איננו זקוקים כבר לשוטרים, כי הגיע זמן הגאולה.

על כל אחד לפרסם ולבשר לכולם שזכינו שבדורנו יש את נביא הדור המגלם בתוכו את תפקיד השופט והיועץ – הלא הוא הרבי שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח – שמחה, נותן הוראות בתור שופט, ומצד שני מעניק לאינספור יהודים – בתור יועץ – עצה טובה והדרכה על כל צעד ושעל בחיי היום יום, יחד עם נבואתו העיקרית – אשר בישר והודיע בתור נבואה ברורה ש"הנה זה משיח בא" ושרורנו הוא הוא הדור הראשון לגאולה.

כאשר מצייתים להוראותיו הקדושות, מתוך ידיעה גמורה שזוהי הבחירה הנכונה ביותר, מתחילים להגשים כבר עכשיו את המצב הגאולתי של ביטול משטר הכפייה לטובת דרך העצה, והבחירה האמיתית.

1

תם עידן המשטרה

לא כל שינוי קל לעכל. אחרי אלפי שנים בהן תפקיד השופט היה הגורם היחיד שהבטיח סדר וחוק, הרי שכיום התפקיד הזה מתחיל להיות מיותר, ובקרוב הוא יעלם כליל. נשמע לכם מופרך?

את תפקיד המשטרה ימלא בקרוב גוף חדש והרבה יותר יעיל, נכון וחכם. המודל שלו קיים כבר עכשיו בעולם שלנו, וצריך רק לאמץ אותו ולהיות ממושמעים אליו.

אז איך זה עובד? בעולם של תחרות, קנאה ואינטרסים, הרי שהרשות השופטת נטולה כל ערך באם אין מי שיאכוף את ההחלטות שלה. די במבט חטוף על מדינות 'עולם שלישי' כדי להבין איך מתנהלת חברה ללא משטרה אמיתית. איש הישר בעיניו יעשה.

הסיבה שקשה לנו לדמיין עולם ללא משטרה היא בגלל שאנחנו לא מכירים משהו אחר, אבל בעולם האמיתי שמצפה לנו, שבו האגו וטבע הנצחנות ייעלמו כליל, הרי שתפקיד המשטרה כבר לא יהיה רלוונטי, כי אנשים לא יחפשו כיצד לעקוף את החוק או לחמוק ממנו. הם פשוט יצייתו לו, מרצונם ומבחירתם החופשית.

לא בכפיה

הגורם שמביא את השינוי בכפיו הוא – היועץ. בתיאורו של הנביא ישעיה אודות הגאולה הוא לא מוזכר כלל את השוטרים, אלא מכניס שחקן חדש לתמונה – "אשיבה שופטייך ככראשונה ויועצייך ככתחילה".

היועץ – שלא כמו השופט המאיים שבא להכריח את

המשחק מכור מראש

4

ככה צועדים בכיטחון ובראש מורם לקראת יום הדין השנתי - ראש השנה. בשונה מכל משפט אחר שבו הנאשם צועד אל דוכן הנאשמים מתוך חשש גדול מה יפסוק השופט, הרי שיום המשפט שלנו אצל שופט העולם הוא שונה לגמרי, כי לנו אין ספק שסיומו של המשפט חתום מראש לטובתנו, ממנו נצא זכאים ומנצחים.

כיצד הפך ראש השנה ליום כל כך מיוחד? הרי אם נביט אחורה, היסטורית, היום שבו החלה הבריאה לא היה א' בתשרי, אלא כמה ימים קודם לכן, בכ"ה באלול, ולכאורה אולי אז היה מתאים לקבוע את תחילת השנה? אלא שמלבד יום בריאת האדם וסיום מלאכת הבריאה שהיו בראש השנה, יום זה מבטא רעיון הרבה יותר מופלא. היום הזה מסמל את ייחודיותו של הנברא והכח הטמון בו להשלים, ואפילו להוסיף, על מה שהבורא בכבודו ובעצמו יצר בעולם.

בכוח הנברא

העולם שברא אלוקים הוא טוב, יפה ומושלם, אבל למרות זאת ישנו חלק נוסף הדורש עבודה מצידו של הנברא כדי להביא את העולם לידי שלימותו האמיתית, כי האור האלוקי הקיים בעולם הינו מדוד ומוגבל, וכדי להמשיך את האור העליון יותר וזקוקים לפעולתו של האדם.

מהרגע שבו עמדו רגליו של אדם הראשון על הקרקע, החלה העבודה החדשה להשלים את הבריאה. ביום השישי - יום ראש השנה - קם אדם וקרא לכל הבריאה להצטרף אליו ולקבל את מלכותו של הקדוש ברוך הוא עליהם. הפעולה הקטנה הזו הייתה הרגע הכי משמעותי בבריאה, כי אז, לראשונה, התגלתה מלכותו של הקדוש ברוך הוא על היקום, וזאת - בכוחו של הנברא.

מאז אדם הראשון ועד לגאולה השלימה, זו המטרה שלשמה יהודי נמצא כאן למטה - לגלות את מלכותו של ה' בעולם

הגשמת המטרה של הבורא למלוך על העולם תלויה במידה רבה מאוד בפעולה של כל יהודי ויהודי. מאז אדם הראשון ועד לגאולה השלימה, זו המטרה שלשמה יהודי נמצא כאן למטה - לגלות את מלכותו של ה' בעולם וכך להשלים את הבריאה. כלומר: למרות שללא ספק העולם נברא כתוצר מוגמר ומושלם מאין כמוהו, יש ליהודי ביד את המפתח להוסיף על הבריאה של הקדוש ברוך הוא, ולהביא אותה אל תכליתה הסופית - גילוי ה' למטה באופן מושלם, בגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

החובות הפכו לזכויות

אלא שלמרות שזוהי העבודה המוטלת על היהודי, תוצאות המשפט שלו בראש השנה לא תלויות ברמת הביצוע, כי כל בני ישראל, הם בני אברהם יצחק ויעקב, ומצד עצמם הרי מגיע להם את כל הטוב שבעולם ללא שום תנאים או מדידות והגבלות.

בכל מצב שלא יהיה, ברור שהמסקנה הסופית של יום הדין תהיה רק לטובת עם ישראל - לשנה טובה ומתוקה, ובמיוחד לאחר כל התעוררות התשובה בחודש אלול, שאז ללא ספק נהפכו כל החובות לזכויות ממש, ולכן נותן הקדוש ברוך הוא לכל יהודי את כל מה שהוא צריך, מתוך הרחבה, שמחה וטוב לבב, בגאולה האמיתית והשלימה על ידי הרבי שליט"א מלך המשיח, ותיכף ומיד ממש.

מבוסס על שיחות הרבי שליט"א מלך המשיח, שבתות פרשיות שופטים, תצא, תבוא, נצבים-וילך ה'תנש"א-ה'תשנ"ב

עכשיו הזמן לפרסם לכולם: יש נביא בישראל!

3 של הביכורים של הבריאה

אבל בנוסף לנתיב הרגיל שבאמצעות התורה, ישנו נתיב עוקף נוסף, שאינו תלוי בשום תנאי, אלא הוא מקשר ישירות בינינו ובין ה' אפילו ללא מציאותה של התורה, כי זהו קשר פנימי ועמוק שלמעלה מכל דבר. זו הסיבה שאפילו יהודי שאינו שומר לעת עתה על התורה והמצוות, כמו גם תינוק קטן שרק נולד זה עתה, הרי הם מחוברים עם הקדוש ברוך הוא בכל מקרה, כי הקשר העצמי הזה לא מותנה בשום דבר.

אלא שעם זאת שהקשר קיים וישנו תמיד גם ללא התורה, הרי מכיוון שכל יהודי קשור אל התורה ש"היא חיינו ואורך ימינו", הרי דווקא על ידה הוא יכול לגלות את המעלה שלו והקשר עם ה' בצורה יותר חזקה וגלויה.

זכות עם אחריות כבירה

לאור האמור - שהיהודי הוא עצמו המטרה שלשמה קיים הכל - מובן שזוהי אמנם נקודת זכות ענקית לכל אחד מאיתנו, אבל גם אחריות גדולה ותפקיד חשוב ומרכזי, כי כמו של הביכורים, כך גם אנחנו - מונחים לפני ה', וקשורים אליו בכל מקרה, ולכן כל פרט בחיינו, ולו הפרט הקטן ביותר הופך להיות גם הוא חלק מתכלית הבריאה.

כל תזוזה קטנה, וכל שכן מחשבה, דיבור או מעשה של יהודי, הם התכלית של הבריאה, ורק עבור אותה תנועה קלה נברא כל העולם. וזוהי ניתן לשער כמה גדול הוא כוחו של כל אחד, וכמה נחוץ לנצל אותו לדרוש ולתבוע מאת ה' את הגאולה האמיתית והשלימה שתתגלה במוכן הכי פשוט שיש, בעולם הגשמי שלנו, על ידי הרבי שליט"א משיח צדקנו.

כל תזוזה קטנה, וכל שכן מחשבה, דיבור או מעשה של יהודי, הם התכלית של הבריאה, ורק עבור אותה תנועה נברא העולם כולו

כעת, לאחר שאנו יודעים קצת יותר פרטים על מעמדה האמיתי של הנשמה, נפרסת לפנינו תמונה ברורה של סדר העדיפויות בבריאה, בה היהודי ממוקם בחשיבות העליונה ביותר, למעלה מכל מציאות אחרת בעולם, כי העולם כולו נברא רק בשבילו.

לא לחינם אומרים חז"ל שכל אחד חייב לומר "בשבילי נברא העולם", כי בני ישראל הם המטרה והתכלית שעבורה ברא ה' את העולם שלנו, כולל גם את כל העולמות הגבוהים והרוחניים.

כמעט כל מה שקיים בעולם, נמצא כאמצעי עבור תועלת אחרת, אבל יהודי לא קיים למען תועלת כלשהי, אלא הוא עצמו המטרה של הבריאה.

זהו אחד ההסברים לדברי הנביא הושע, המכנה את בני ישראל בשם "ביכורים", כי כאמור, הנשמות שלנו היו כאן הרבה לפני כולם - כמו פירות ה"ביכורים", המובחרים והראשונים בשדה - וברומה לביכורים, אותם מניחים לפני ה', ככה גם אנחנו, בני ישראל.

למרות שעל פניו נשמתו של היהודי ככולה ומסוגרת בתוך גוף גשמי, ובעולם חומרי, הרי באמת בכל מצב שלא יהיה היא קשורה ומחוברת אל הבורא, והקשר הזה אינו מוגבל בשום דבר.

קשור בכל מצב

הדרך הישרה לגלות את הקשר הנצחי הזה הוא על ידי התורה, אותה העניק לנו הקדוש ברוך הוא כדי שנוכל להיות תמיד קשורים אליו, אפילו בעולם הגשמי שבו ההווה האלוקית איננה מוחשית.

עליה, ירידה ושוב עליה

- גלי את סוד הטוהר הנשי, לקשר אמיתי, שלא נשחק ובלתי פוסק, כי הזוגיות שלך זקוקה ליחס מיוחד! • והפעם, נישואין על פי היהדות - לא מה שחשבתן! • **טהרה ממבט קבלי (חלק ראשון)**

ציור: זלמן קליימן

חתונה יהודית

“עניין הטהרה כולו מסור בידי האישה, תפקיד הבעל בנושא זה הוא שלא להפריע. אם האישה מודעת לחובתה ולנחיצות העניין הרי בודאי שתוכל לעשות זאת... בידי האישה נתון הגורל הנצחי של היחיד בבית, של המשפחה כולה, ושל עם ישראל כולו. עד סוף כל הדורות, ויותר. שהרי המשפחה היהודית היא בנין עדי עד”
(הרבי שליט”א מליובאוויטש מלך המשיח)

חשוב לציין שכל דימום שמקורו מהרחם, גם לא ויסתי, טעון טהרה (במקרים כאלו כדאי להתיעץ עם רב).
טומאה היא מצב הלכתי נטו, בניגוד לדתות אחרות בהן הוא מצביע על מעמד חברתי נחיתי. ביהדות זהו מצב שיכול לקרות לכל אחד, ללא השפעה על מעמדו ומראהו. יהודי שנטמא למת – אינו נעלב מכך. בפרט שהטומאה היא הגדרה הניתנת לשינוי על ידי האדם עצמו. בחפירות הארכיאולוגיות בירושלים העתיקה מוצאים מקוואות טהרה למכביר, הסיבה לכך נעוצה בעובדה שכניסה למקום הקרוש ביותר בעולם – בית המקדש – דורשת היטהרות. גם מלך או נביא היה צריך להיטהר.

רוצה להעמיק עוד? פני לשליחת חב"ד באזור מגוריך
להדרכה אישית/קבוצתית ו/או שליחי מייל לכתובת הבאה
וקבלי חנינם את חוברת הטהרה הדיגיטלית:
shlach770@gmail.com

מוות, מביא למצב של טומאה.
ומהו סוף-סוף הקשר אליך, האישה?
זהו שהמחזור הביולוגי שלך הינו, בעצם, פוטנציאל חיים שאבד. האפשרות המופלאה, שנרקמה בתוכך, ליצירת חיים חדשים, הביאה עימה קדושה אלוקית. ובעת שאבד פוטנציאל החיים האדיר הזה, נכנס מצב של טומאה, כי הרי אין ואקום...
אך הגלגל החסידי המכונה “ירידה צורך עלייה” מזכיר לנו כי בירידה הזו עצמה למצב טומאה, טמונה ראשיתו של תהליך חדש ורענן, תהליך של היטהרות וקפיצה לדרגת קדושה גבוהה עוד יותר בחודש הבא, וחזור חלילה.
כך גילינו שהתהליך הביולוגי הוא סמל ומשל לתהליך פנימי-רוחני של התחדשות נשית.
אגב, התהליך הזה, עלייה – ירידה – עלייה, קיים גם במחזורי חיים אחרים ביהדות, כמו: ירידת הנשמה לגוף, ימי החולין ושבת, מילוי הירח והמולד, גלות וגאולה ועוד.

על פי הקבלה, זיווג של זכר ונקבה נקרא “איחוד” משום שנקבה בלי זכר וכן זכר ללא נקבה נקראים “חצי גוף” ורק כאשר מתחברים שני החצאים, נוצר האחד השלם, כמו שהפסוק אומר: “ויקרא את שםם אדם” (בראשית ה, ב). המשמעות היא שאישה ואיש הינם שני חצאים של נשמה אחת, שבבוא העת הם מתאחדים.

אהבה יהודית - רמה אחת מעל כולם

מכך יוצא שבקשר בין לבין אישך ישנם שני רבדים: הקשר החיצוני, הגשמי-פיזי. וקשר פנימי רוחני של הוויה נשמתית אחת.
קיים פער בין שני רבדים אלה:
בקשר הגופני חיצוני, אפילו אם אתם מצליחים לחיות בהרמוניה ואהבה בוערת, אתם נשארים שני אנשים בעלי גופים נפרדים, שתי מערכות שכליות, שתי מערכות רגשיות, אינטרסים שונים... אלא שקיימים ביניכם קשר וקירבה הדוקים.
אבל בקשר הנשמתי, מהות ואיכות הקשר שונה לחלוטין, כי מדובר במציאות אחת ונשמה אחת, והמודעות לרובד זה מכניסה לחיי בני הזוג מימד של אהבה נצחית.
נישואין המבוססים רק על הקשר הגופני והתועלת הגשמית האגוצנטרית שמפיקים ממנה, עלולים להביא לקונפליקטים שונים, לשובע מסויים ולבסוף אף למחשבה על חיים אחרים... אך אם מכילים את המודעות שבן-הזוג הוא חלק ממני, משלים את מהותי, הכיוון הוא אחר לגמרי. לא של ‘קח ותן’, אלא של אהבה ונתינה אמיתית בין האיש לאישה, אחדות אמיתית, בית אחד, נשמה אחת.

טיפת טהרה מתורת הנסתר

יש הטוענים כנגד מהלך החיים על פי חוקי הטהרה היהודית: “וכי מה חטאה האישה, והרי היא בסך הכול עוברת תהליך ביולוגי טבעי?”
אכן התהליך הוא טבעי ביותר, אך יש לו, כמו לכל תהליך פיזי, מקבילה רוחנית, שהיא הסיבה הפנימית שלו. “את זה לעומת זה עשה האלוקים” (קהלת ז, יד) – אלוקים ברא עולם שבו מעורבים טוב ורע, טומאה וטהרה, אבל יש קורלציה ביניהם: הטומאה הינה מצב רוחני של העדר חיות רוחנית.
המצב הזה נוצר על ידי הבורא בעצמו! ויש להבין למה?
– מכיוון שהוא רצה שהירידה, מצב הטומאה, העדר האלוקות יביא לעלייה!
זהו מוטו בעגה הקבלית-חסידית: ירידה לצורך עלייה.
הקורלציה עוברת גם הפוך: היכן שהייתה קדושה והסתלקה, היא לא הותירה אחריה ואקום, במקום הזה נכנסה הטומאה. וככל שהייתה שם יותר קדושה, כך הנפילה לטומאה עמוקה יותר. אבל חשוב לזכור, ככל שהירידה גדולה יותר היא גורמת (כמו באפקט מקפצה...) לעלייה גדולה יותר שתבוא בעקבותיה.
לחיים יש קשר הדוק עם קדושה ולכן, העדר חיים –

[בנימה אישית // נעמה טונפלד]

לעשות דיל עם הקב"ה

כמה תרצו להרוויח בשנה הקרובה? יש דרך פשוטה לדעת את זה מראש. לא מאמינים? מדובר על שיטה בדוקה ומעשית המבטיחה הצלחה אלוקית בכל עיני הכספים שלכם

להתחייב מראש על סכום לצדקה

צדקה היא מצווה חשובה, שעליה מרבית חז"ל לומר שהיא פותחת צינורות שפע, מביאה שלום בעולם, הופכת אותנו לאנשים טובים יותר ואפילו מזרזת את הגאולה, כדברי הרבי שליט"א מלך המשיח מליובאוויטש. מי שמעשר - מתעשר, כך אמרו חז"ל. אך האם ידעתם שאפשר לעשות אפילו עסקים עם מצוות הצדקה?

יותר מזה, האם ידעתם כי באמצעות הגדלת המעשרות באופן מוצהר ומכוון אנו יוצרים לעצמנו צינורות שפע חדשים שמעולם לא היו לנו, וכי מדובר במתכון בדוק ומנוסה עליו חותם הרבי שליט"א מלך המשיח? אם לא ידעתם את כל זה, כדאי לכם להתרכז. פלעד'ס. זו המילה. פלדג' - באנגלית - כתב התחיבות.

מדי שנה, כשכל מעשינו ועבודתנו בספר נכתבים ונחתמים ואנו מקרמים את פני השנה החדשה בציפיה ובחשש, בתקווה המהולה בפחד מה תביא בכנפיה, יש לנו אפשרות, כך אומר הרבי שליט"א מלך המשיח בשיחה מיוחדת מאוד, ליצור לעצמנו צינורות שפע חדשים.

אם עד היום הפרשנו צדקה או מעשרות מכספי הרווח שלנו, משכורות או קצבאות לפי מידה מסוימת, הרי שהדיל עם הקב"ה בנוי כך: אנו מצהירים כי נגדיל את כספי המעשרות לאורך השנה, ובהתאם הקב"ה יגדיל את מקורות ההכנסה שלנו.

החשבון מאוד פשוט, אם עד היום הפרשנו 500 ש"ח לצדקה, בהתאם להכנסה, אז ממש בערב השנה החדשה, ועוד קודם לה, נכין כתב התחיבות שאומר שהחל מחודש תשרי אנו מפרישים 1,000 ש"ח לצדקה מדי חודש, ובזאת אנו סומכים על הקב"ה שיגדיל את ההכנסה שלנו בהתאם.

בעצם, אנו הופכים את הפרדיגמה: במקום לחכות ולראות כמה כסף נקבל, וממנו להפריש צדקה - נחליט מראש כמה צדקה אנו מפרישים, נגדיל את הסכום, וניתן לקב"ה למצוא את הדרכים היצירתיות שלו, להרחיב ולהגדיל לנו את מקורות השפע על מנת שנוכל לעמוד בהתחייבות. וכלשון הרבי שליט"א מלך המשיח:

"כאשר יהודי, כאן למטה, מקבל על עצמו החלטה טובה לתת צדקה בסכום גדול, הרי גם אם בשעת מעשה אינו רואה את האפשרות איך הוא יוכל ליישם את זה בפועל, אך למעלה, נפסקת עבורו מיד, פרנסה בהרחבה, במדה כזו שהוא אכן יוכל בפועל ממש למלא את החלטתו הטובה".

נשמע הזוי? שמעו סיפור. בשנה הראשונה שניסינו את הטיפ החדשני הזה שהרבי שליט"א מלך המשיח נתן בשיחה לשבת פרשת ניצבים וילך, בחודש אלול תשמ"ג, החלטנו להפריש 1,000 ש"ח לצדקה בכל חודש, סכום עתק עבורנו, ובכלל, לאור המינוס הקבוע מדובר במעשה לא הגיוני בכלל. אבל הרבי שליט"א מלך המשיח אמר, ואם הוא אמר אז הוא יודע. אני כמובן הבעתי חששות, אבל החסיד שליצידי לא היסט וכתב צ'ק לכל חודש עם הסכום המדובר.

בעל חוב. קיבלנו הכל עד השקל האחרון. אבל.. אבל.. מילמלתי בתדהמה, ובסוף הצלחתי לחבר כמה פרטים בראש, אם כך - היינו אמורים לקבל 12 אלף שקל, לא? ומה עם שנה מעוברת? הוא השיב בחיך של ניצחון, אני מזכיר לך שבלוח השנה העברי יש אדר א' ואדר ב'! זה היה הרגע של הלסת שלי להישמט סופית ארצה. זה עובר. באמת עובר. והתחלתי לפרסם ברף הפייסבוק שלי וברשתות החברתיות את דבר הפלא, הטיפ שהרבי שליט"א מלך המשיח גילה לנו בבחינת 'תורה חדשה מאיתי תצא' איך עושים ביונס עם הקב"ה.

אנשים היו סקפטיים בתחילה, אך עד מהרה החלו לזרום אלי סיפורים לא יאמנו על מקורות הכנסה חדשים שנפתחו, משרות שנתקבלו, מענקים וכספים ממקורות לא צפויים שנחתו בחשבונות בנק כך פתאום, תפקידים שרצו שנים לקבל ופתאום קרו, ועוד המון דרכים יצירתיות שבהן ה' החזיר ואף הגדיל את מקורות הפרנסה כדי שנוכל להמשיך ולתת צדקה בריווח.

אז אם אתם קוראים את השורות האלה עכשיו, אל תפספסו את הטיפ הזה. שבו עם עט ונייר (דווקא! ולא קובץ דיגיטלי) או פנקס צ'קים. תחלמו רגע, איזה סכום הייתם רוצים לתת לצדקה? תגזימו קצת, עד שאתם שומעים "איי" קטן מבפנים ושם תעצרו.

תצהירו על ידי כתיבה (וזה חשוב) שזה הסכום אותו אתם מפרישים לצדקה כל חודש באמונה שלימה שה' ימלא את חלקו בעסקה ויאפשר לכם לתת אותו בריווח ובשפע, וחכו לניסים. אל תשכחו לספר לי. וכמו שאומר הרבי שליט"א מלך המשיח: ואדרבא, ינסו ויווכחו. נסו ותיווכחו.

תגזימו קצת, עד שאתם שומעים "איי" קטן מבפנים ושם תעצרו. תצהירו על ידי כתיבה (וזה חשוב) שזה הסכום אותו אתם מפרישים לצדקה כל חודש באמונה שלימה שה' ימלא את חלקו בעסקה ויאפשר לכם לתת אותו בריווח ובשפע, וחכו לניסים. אל תשכחו לספר לי. וכמו שאומר הרבי שליט"א מלך המשיח: ואדרבא, ינסו ויווכחו. נסו ותיווכחו.

מתישהו, באמצע השנה, ישבנו באיזו שיפודיה לחגוג מאורע כלשהו ובמהלכו הוא שלף אגבית מעטפה ואמר, קחי תפתחי. אני מסתכלת, מכתב מביטוח לאומי. נו, בטח עוד פעם חוב או דרישת תשלום. פותחת ונדהמת: ביטוח לאומי מודיע לי כי לאחר בדיקה נמצאתי זכאית להחזר של... לא פחות ולא יותר מאשר 13,000 שקלים. חדשים. מה? איך זה הגיוני?

עובדה, הוא קובע בחיך מרושן עונג. כתוב שחור על גבי מכתב. אבל איך זה, אני משתוממת, מה פתאום קפץ להם להחזיר לי סכום כל-כך גדול? זוכרת את הפלעד'ס, הוא שאל, את כתב ההתחייבות לתת אלף שקל בחודש צדקה? הנה, הקב"ה לא נשאר

אתר הגאולה

החדשות האמיתיות

אתר הגאולה
www.hageula.com

הגאולה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

[אקטואלי // רחל שאבי]

גלגולו של בן מלך

בן המלך האובד שכח את מוצאו, שכח את שפתו ואת לבושו המהודר, אבל כאשר התעורר וזעק לאביו, נפתחו בפניו מחדש כל השערים לביתו האהוב. גם הנשמה שיצאה למסע הארוך, יכולה היא לשוב בכל עת לחיקו של האב האהוב הממתין לה בכל עת

הרב חגי מגן, שליח הרבי שליט"א מלך המשיח במנאלי, הודו, בעת תקיעת שופר

המלך הוא הקב"ה. בנו היחיד הוא עם ישראל כולו וגם כל יהודי יחיד. הנשמה נשלחה אל עולם פיזי עויין, הירוד שבעולמות הבריאה למסע של חיפוש. להתנסות דווקא ככה באמונה ללא פשרות. השרים הם הכישרונות שניתנו לה במיוחד כדי להפוך גם את המקום השיקרי ביותר בבריאה, כך שיהיה לראוי להתגלות המלך. הכסף והזהב המלכותיים שאבדו הם אהבת השם ויראת השם, שעדיין גנוזות נסתרות בעצם הווייתו של כל יהודי.

המתנות האלו קימות. להתמוטט אל תהום אטום. גילוי נאות – זה לא קורה רק בהודו. יכול להיות בכל מקום לכל אחד ואחת. אבל כשמגיעה הרוח הקלילה של אלול, ויום הדין, הוא ראש השנה – קרב, מתחילה גם הנשמה שבכור להרגיש משהו. תקלה קיומית מכאיבה מבפנים.

כשהיא מבינה מה קרה לה, בוקע קול קשה של חיה פצועה. את הסאונד המר הזה המלך מזהה. בלי גלימה, ללא כתר, סתם כובע מעוך של איזה חב"דניק עם עיניים שיודעות. עוזב את הארמון ומגיע אליה. זעקה זו היא תקיעת השופר.

להתנסות דווקא ככה באמונה ללא פשרות. השרים הם הכישרונות שניתנו לה במיוחד כדי להפוך גם את המקום השיקרי ביותר בבריאה, כך שיהיה לראוי להתגלות המלך. הכסף והזהב המלכותיים שאבדו הם אהבת השם ויראת השם, שעדיין גנוזות נסתרות בעצם הווייתו של כל יהודי.

שפת-המלך היא שפת התורה הנצחית. והבגדים הקרועים – המחשבות, הדיבורים והמעשים אשר לא להשם המה. בתהליך הקריסה-הרוחנית שעוברת הנשמה במרחב המודעות שנקרא "העולם הזה", היא עשויה לאבד את

למלך אחד היה בן מעולה וחכם. הועיד המלך בנו זה למלוכה, ושלחו לארץ רחוקה שם ילמד הנהגה וכלכלת המדינה, חכמת חוקים ומשפטים ותכסיסי מלחמה. את הבן ליוותה פמליה מכובדת של שרים חשובים שיסייעוהו בדרכו הארוכה. גם אוצרות רבים נתן המלך בידו, שלא יחסר לו דבר. אך אביו, עם הגיעו למקום ההוא הרחוק, התחבר לחברים רעים והתגולל עם פחותים וריקים עד שהתרגל לעשות כל דבר כמנהגם. שכח לגמרי מי הוא, מהיכן בא ובעבור מה נשלח הנה, שילח את השרים לבל יטרידוהו בתוכחות מוסר, פיזר ובזבז את אוצרות העתק. בגריו המפוארים התלכלכו. התרחק בן המלך עוד ושקע בגסות והבלים, עד שאיש לא היה יכול להאמין עוד שהוא בן המלך. פעם שת ליבו לתכונה בכפר ובדרכים שסביבו. שאל: מה קורה, למה כולם מתכוננים, מתקנים את הדרכים ומנקים את הבתים? תמחו עליו הכפריים, וכי אינך יודע, והלא בעוד ימים מספר עתיד לעבור כאן – המלך! ומי זה לא יכין את עצמו לקבל את פניו ככל שיוכל? נדהם בן המלך, ונזכר – הן המלך הזה הוא אביו! הכיצד השתבשתי והתלכלכתי כל כך? ומי זה יניחני להתקרב אל המלך בבלואי סחבות כאלה? ניחם את עצמו – הן אדבר אל המלך ומיד יכירני... אך אביו, הן שכחתי את שפתו של אביו, ומה אעשה שמעשי ופני השתנו כל כך, לבושי קרועים ושפת המלך אינני זוכר, וכיצד יכירני אביו? החל בוכה וצועק בקול גדול ונורא ללא כל מילים. הגיעה שוועתו אל המלך שידע מיד – הקול הזה קול בני האבוד הוא.

למלך אחד היה בן מעולה וחכם. סיים צבא ביחידה מובחרת, התקבל לאוניברסיטה העברית ובין לבין נסע לטייל קצת בהודו. דווקא הכיר שם חבר'ה מעניינים. רוחניקים כאלה, שהמליצו על סדנת וופסנה מרתקת במנזר הינדי ציורי. ובעצם למה לא? שכח הבחור שבא רק לסדנא ונשאר כמה שנים. הפכו הג'ינס לגלימה והעברית העניינית למנטרות סתומות בסנסקריט. גם לעיניים קרה משהו. הניצוץ הערני והדינמיקה המופלאה של ארץ ישראל הומרו בשלווה מתה. באחד מביקוריו הנדירים בעיר שמע לפתע קול חייתי בוכה, שהיה מוכר מזמן מרחב אחר. ומצא את עצמו נשאב לבית חב"ד.

הנמשל: המלך הוא הקב"ה. בנו היחיד הוא עם ישראל כולו וגם כל יהודי יחיד. הנשמה נשלחה אל עולם פיזי עויין, הירוד שבעולמות הבריאה למסע של חיפוש.

[עיון // אריה קירשנזפט]

צחוקים ברחובות ירושלים

הנבואה המפתיעה, שמגלה במשפט קצר, פרטים רבים הנוגעים לחיי העם בעתיד • האם תופעת ההזדקנות עומדת להיעלם מהעולם? האם יצטרכו הזקנים מקלות הליכה כדי להיעזר בהם בתנועתם? מדוע יישבו יחדיו הזקנים והזקנות ברחובות ירושלים? • ואיך כל זה קשור לצחוקו של רבי עקיבא כאשר ראה את נבואת החורבן מתממשת לנגד עיניו?

המקל, למה הוא ישמש?

באותו זמן יחיו כולם לנצח ויהיו בריאים מאושרים ושמחים. כאשר תיעלם המיתה ויגיעו חיי הנצח, תיעלם גם החולשה מהעולם. מדוע? כי החולשה הבאה לאדם במשך ימי חייו היא למעשה המיתה שמגיעה בשלבים. כדבריו של רבינו בחיי: "תינוק משנולד מתחיל להתייבש"

הקמים לתחיה שנפטרו עם מום כלשהו יקומו כמו שנפטרו ורק אחר כך יתראו. לדוגמה, העיוור יקום לתחיה כעיוור ואחר כך יתחיל לראות, החרש יקום כחרש ואחר כך יתחיל לשמוע, האילם יקום כאילם, וכן הלאה. הסיבה שלא יקומו בריאים מהתחלה, כדי שלא יסתכלו עליהם ויאמרו "מדוע השם לא ריפא אותם כבר לפני שנפטרו, ורק עכשיו אחרי שקמו מרפא אותם".

רבינו בחיי: "תינוק משנולד מתחיל להתייבש". כלומר, התייבשות הגוף והזדקנותו אינה מתרחשת ברגע אחד, אלא בשלבים רבים החל מרגע הלידה. אם כן, הסיבה לחלישות האדם היא ההתקרבות אל המיתה. ובגאולה, כאשר תתבטל המיתה - תתבטל ממילא החולשה. לכן הזקנים והזקנות לא יהיו חלשים יותר. וכאן חזרת השאלה, אז למה יצטרכו מקלות?

פעם הלכו רבי עקיבא והחכמים לכיוון ירושלים. כאשר הגיעו להר הצופים וראו מרחוק את הר הבית החרב, החלו החכמים לקרוע את בגדיהם כאות לאבלות. שהתקדמו והגיעו להר הבית, ראו שועל יוצא מ"קודש הקודשים", שהוא המקום הקדוש ביותר בבית המקדש. החלו החכמים לבכות, ורבי עקיבא החל לצחוק. התפלאו החכמים על צחוקו של רבי עקיבא, ואילו הוא התפלא על בכייתם.

אמרו לו: ראה כיצד התקיימה במקום זה מה שאמר הנביא "על הר ציון ששמים שועלים הלכו בו". והיאך לא נבכה? אמר להם: דווקא לכן אני צוחק, שהרי אם התקיימה נבואת הפורענות בוודאי תתקיים גם נבואת הנחמה: "כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת, עוֹד יֵשְׁבוּ זְקֵנִים וְזִקְנוֹת בְּרַחֲבוֹת יְרוּשָׁלַם, וְאִישׁ מְשַׁעֲנֵתוֹ בִּידוֹ יִרְבֵּי יָמִים, וְרַחֲבוֹת הָעִיר יִמְלְאוּ יְלָדִים וְיִלְדוֹת מְשַׁחֲקִים בְּרַחֲבוֹתֶיהָ". אמרו החכמים: עקיבא ניהמתנו!

רבות נכתב אודות דו-שיח מרתק זה בין רבי עקיבא לשאר החכמים. מה שמעניין אותנו כעת, להבין את הנבואה שהזכיר רבי עקיבא בדבריו. מובן מאליו שרבי עקיבא בחר בנבואה הקשורה לגאולה באופן מיוחד.

הפירוש הפשוט של נבואה זו, שבגאולה זקנים וזקנות יישבו ברחובות ירושלים. נבואה זו מדברת על אותם אנשים שיהיו זקנים ברגע שתתחיל הגאולה השלימה מיד ממש. החידוש הוא שבגאולה הם לא יתעייפו ויתנהגו כמו זקנים. ישארו צעירים לנצח! זוהי כוונת הנביא באמירתו שהם יישבו ברחובות ירושלים - כמו צעירים תוססים, ולא כמו זקנים מופלגים שמרוב חולשה מבליים את היום בביתם.

בהמשך הנבואה נאמר "ואיש משענתו בידו". הכוונה למה שנקרא היום "מקל סבא". הזקנים והזקנות יישבו כמו בחורים ובחורות ברחובות ירושלים ובכל זאת המקלות יהיו בידיהם. נבואה זו קשה להבנה. אם הזקנים חזקים כבחורים והזקנות חזקות כבחורות, מדוע יש להם צורך במקלות?

מפרשי התנ"ך מסבירים שאין הכוונה כאן למקל שנשענים עליו ומטרתו לסייע בהליכה, כי אכן לא יהיה צורך במקל שכזה, אלא הכוונה שלמרות שהם ילכו עם מקלות כדרך הזקנים, בפועל לא יצטרכו את המקלות האלו.

הרבי שליט"א מליובאוויטש, מלך המשיח, עונה תשובה מאוד מעניינת לשאלה זו - מדוע זקנים וזקנות בריאים וחזקים יצטרכו למקלות. לדבריו הם אכן יצטרכו את המקלות בגלל חולשתם!

הסבר הדבר: בגאולה תתבטל הטומאה מהעולם לחלוטין ובעקבות כך תתבטל המיתה. כמו שנאמר "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ". באותו זמן יחיו כולם לנצח ויהיו בריאים מאושרים ושמחים. כאשר תיעלם המיתה ויגיעו חיי הנצח, תיעלם גם החולשה מהעולם. מדוע? כי החולשה הבאה לאדם במשך ימי חייו היא למעשה המיתה שמגיעה בשלבים. כדבריו של

זמן להטעין מצברים

מי מאיתנו לא זוכר את סיפורי הילדות על הספר הלבן והספר השחור, את הסיפור על כפות המאזניים ששוקלות את מעשינו? אלו הסיפורים שהיו מקדמים את חודש תשרי הממשמש ובא. אלו סיפורי אלול.

חודש אלול הגיע בליווי תקיעות שופר, וכבר חשים את התסיסה המבעבעת בלב היהודי. החיבור בין סוף השנה לתחילת השנה הוא חיבור נצחי בין סוף להתחלה, שיוצר מקשה אחת. בעצם אין סוף ואין התחלה ולא ממש ברור מי מקבל את מי – חודש אלול את חודש תשרי או חודש תשרי את אלול.

כך גם אפשר לומר על הנשמה והגוף ששזורים זה בזה. הגוף הגשמי שמתכלה שזור בנשמה הנצחית והאין סופית. בזמן שהגוף מסיים את שליחותו כאן, הנשמה יוצאת ממנו למקום בו היא כוספת לרוחניות בלתי מוגבלת. נשמת האדם שהגיעה לעולם וסיימה את שליחותה נפרדת מהגוף הגשמי אצלו הייתה מופקדת לאורך השנים.

כמו החיבור הקוסמי הזה, כך גם החיבור בין הסוף להתחלה במחזוריות השנה, ולנו ניתנו ימי חסד בחיבור הזה בין השנה החולפת לבין השנה החדשה, מעין "קרונ" שמחבר ביניהן ואלו הם ימי הסליחות שמובילים אותנו הישר לחודש תשרי.

זמן של חשבון צדק

למעמד הכביר הזה, שמלווה את חודש אלול, ראשי תיבות ל"אני לרודי ודודי לי", ממשילה החסידות במשל "המלך בשדה". הכוונה היא שמלך מלכי העולמים בכבודו ובעצמו יתברך מסתובב בין אנשי העיר. המלך בין ההמון, יורד לעמו, על מנת ללוות את אותו יד ביד במעבר שבין הסוף להתחלה. המלך חפץ לשמוע את רחשי עמו האהוב, את הקשיים שלהם מהמקום הקרוב ביותר ואנשי העיר יוצאים לקראתו ואז ניתנת הרשות לכל מי שרוצה לצאת ולהקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם.

ניתן להסיק שבחודש זה ניתנים כוחות עצומים ממקור על טבעי לחזור בתשובה ביתר שאת וביתר עוז. ניתנים לנו הכוחות לקבל את פניו של המלך, להתבשם לפחות קצת מהנהגותיו ולספוג מהקדושה העילאית שאופפת את האוויר.

בנוסף לאור שחודש זה מביא איתו, אנו גם נהגוג בח"י אלול יום הולדת כפול. בתאריך זה ירדה לעולם נשמתו של רבי ישראל "בעל שם טוב", מייסד תנועת החסידות, ובאותו יום, 47 שנים לאחר מכן, נולד רבי שניאור זלמן מליאדי, מייסד חסידות חב"ד.

התאריך י"ח הוא גם ח"י – שמשמעותו חיים. וזה עוד מקור לנשמה היהודית כאשר היא שמתחילה לחוש זאת בחודש זה ויודעת שזהו הזמן להטעין מצברים רוחניים שילוו אותה לאורך כל השנה ויתנו לה כוח אדיר לצלוח עוד שנה מאתגרת מלאה בחוויות והתחלות חדשות.

זו עת רצון, כל המבקש נענה, וזה הזמן להתעוררות התשובה ולאחרות שתוביל אותנו היישר לירושלים לבית המקדש השלישי ושם נוכל לקבל את האור האינסופי של הרבי שליט"א מלך המשיח.

שאלה נוספת המטרידה את המעיינים בנבואת הזקנים והזקנות – מה עם הצניעות? אמרו חכמים "כל כבודה בת מלך פנימה". כלומר, יופייה האמיתי של האשה אמור להיות שמור בכלעדיות לבעלה ואין לה לחלוק

לכל מבקש, ובוודאי שלא להבליטו לכל עובר ושב ברחובות ירושלים. אך התשובה לכך פשוטה, מדובר הרי על זמן הגאולה בו לא ישלוט היצר הרע... כמובן שהגבולות ההלכתיים ישארו כמו היום, אך נשים יוכלו להסתובב ברחובות ללא החששות שקיימים בזמן הגלות. הכול טוב.

ולסיום: מה יש לנו ללמוד מנבואה זו כבר היום, עוד לפני שהתקיימה בפשטות? הרבי שליט"א מלך המשיח מסביר על כך שבעבר לא השקיעו בחינוך הבנות די הצורך. בדורות אלו האחרונים יש להשקיע היטב בתחום זה. וכך אנו רואים את המסר בדברי הנביא: "ירושלים" – שלימות היראה (יראה-שלם). כלומר, יש להשקיע ביראת שמים של הבנות ולפתוח להם מוסדות חינוך מתאימים על טהרת הקודש. ובאופן של "רחובות" – מלשון הרחבה. וכל זה צריך להיעשות באופן מסודר – "ישבו", בהתיישבות. ההשקעה בחינוך הבנות שיהיו יהודיות טובות כשרות קדושות וצנועות, היא עצמה תביא את הגאולה השלימה מיד ממש על ידי הרבי שליט"א מלך המשיח.

מי יודע, עוד יעלו לירושלים רבי עקיבא וחבריו ויראו מרחוק את הרגלים הצהובים מתנופפים ברוח הירושלמית. וכאשר יתקרבו יבחינו בוקנים וזקנות המניפים אותם במקלותיהם וכולם יצטרפו לצחוקו הגדול של רבי עקיבא. מיד ממש.

לפי זה ניתן להסביר מדוע הזקנים והזקנות ישבו ברחובות ירושלים עם מקלות. לא משום שכך הם רגילים, אלא שבאמת תהיה להם חולשה בתחילה ורק אחר כך יתרפאו ויתחזקו. וכמו שהקמים לתחיה קמים ורק אחר כך מתרפאים, כך הזקנים יתחזקו בשלב מאוחר יותר.

אולם הסבר זה עצמו תמוה: מה הרעיון שיהיו הרברים דווקא כך? על אלו שנפטרו חולים יש סברה לומר שיתרפאו מאוחר, כפי שהוסבר, על מנת למנוע טענה מדוע לא התרפאו קודם. אך למי אכפת שהזקנים יתרפאו מיד מחולשתם? גם לא מובן: אם

על אלו שנפטרו חולים יש סברה לומר שיתרפאו מאוחר, כפי שהוסבר, על מנת למנוע טענה מדוע לא התרפאו קודם. אך למי אכפת שהזקנים והזקנות יתרפאו מיד מחולשתם?!

השם עושה נס שמפסיקים למות, ועושה נס שמפסיקים להיות חלשים, שיעשה כבר שהזקנים יהיו צעירים. או אז, לא נראה אותם ברחובות ירושלים כזקן וזקנה אלא כבחור ובחורה. בכלל, אדם הראשון נברא כמו בחור צעיר. ואם המיתה ניטלת מהעולם וכולם חוזרים למצב המקורי של חיי הנצח, מתאים יותר שיחזרו למצב המקורי גם בגיל.

ההסבר לכך מפתיע במיוחד: הגאולה אינה באה לעולם באופן שכופה אותו אלא באופן שהופכת אותו. כלומר, מטרת הגאולה לקחת את העולם כמו שהוא – ולהפוך אותו למושלם. בתורת החסידות נקראים מושגים אלו בשם "אתכפיא" (מלשון כפיה), ו"אתהפכא" (מלשון מהפך).

עיקרון המהפך הינו בסיסי בכל עניני הגאולה, ויבוא לידי ביטוי גם אצל הזקנים והזקנות. מצבם לא יתבטל אלא יתהפך לטוב. לכן יש עניין שיראו איך הם היו פעם – זקנים וזקנות, ומצב זה עצמו מתהפך ונעשה לטוב. זו גם הסיבה שהם יסתובבו עם מקלות – שכולם יראו מהיכן הם הגיעו. מקלות אלו ישמשו כמו דגלים המעידים על אופן התממשות הגאולה בעולם. לא להרוס, אלא להפוך ולשנות את הקיים.

לתעד את הנצח

אומרים שתמונה שווה יותר מאלף מילים, אצל **קובי קלמנוביץ'** זו לא רק אמרה אלא דרך חיים. "התרגלתי לראות את הכל דרך המצלמה, זה הפך להיות חלק ממני, כמו אדם שנזקק לקביים לא עלינו". **סיפורו האישי והמפתיע של הצלם שתמונותיו מתפרסמות בתדירות יום יומית בעיתונות בישראל.** וגם: על הפרויקט הגדול עליו הוא שוקד בימים אלו שיתעד את 770 מזויות שעוד לא נחשפה לציבור

בנצי פרישמן / צילום: קובי קלמנוביץ'

בעוד שמו מתפרסם בתדירות כמעט יום יומית, בין גליונות העיתונים הנפוצים בישראל, הרי שמראהו, ובוודאי סיפורו של האישי של הצלם קובי קלמנוביץ, החתום על אין ספור תיעודים יהודיים, לא מוכר. קשה להאמין, שמישהו מבין הקוראים הרבים שהבחינו בשמו לצד אותן תמונות, תיאר לעצמו דמות של יהודי חסידי מזוקן, השומר על אורח חיים של תורה ומצוות, מגדל יחד עם זוגתו משפחה המונה עשרות צאצאים, וממשיך גם בגילו הנוכחי להשקיע שעות ארוכות בנושא הצילום ההולך ומתפתח.

דלת ביתו בשכונה ההרצליינית השקטה, לא מסגיר מאומר ממה שמתחולל בפנים. רק מדבקה קטנה המזכירה לכולם את בשורת הגאולה של הרבי שליט"א מלך המשיח, ונושאת את שמו של קלמנוביץ. אך בתוך הבית אתה חש במעין תערוכה בלתי נגמרת. את המסדרון והסלון מעטרות תמונות אמנותיות, אותן צילם במהלך השנים, כשהן ממוסגרות בצבעים שונים. על השולחן בסלון מונחים ספרי קודש, כשהספריה הגדולה בסלון עמוסה ספרי קודש וחסידות. המטבח נראה ערוך לארח כמות אורחים גדולה במיוחד. שני מקררים ניצבים בירכתיים כשמשטחי העבודה המחולקים לבשרי וחלבי מוכנים להפעלה. "ככה זה אצלנו, יש לי ברוך ה' ששה ילדים ולאשתי חני עוד עשרה ב"ה, אנחנו כל הזמן ערוכים לארח כמה שצריך..." הוא אומר בחיוך.

בדרך כלל, כאשר צלם מתעד את המקום, הוא מצלם את האנשים. אבל אני חיפשתי להראות דברים שבדרך כלל לא רואים בעין רגילה. את הדומם. הגעתי לשבועיים של עבודה, כשאני מקבל סיוע מאברמל'ה רייניץ מעיתון בית משיח שייפעץ לי רבות. עשיתי שם שעות ארוכות של עבודה, כמעט בלי לעצור אפילו לאכילה. פשוט צילמתי מהבוקר ועד הלילה ברצף

בכלל, לאורך השיחה איתו, השורה במונחים מקצועיים, אי אפשר להתעלם מהעניינים החייכניים, עם זיק של משוכת נעורים ביניהן, שלא מגלות על אופיו של האיש שמולך, המסוגל לעמוד שעות ארוכות ביותר, כדי להוציא צילום בודד, שיעמוד בסטנדרטים הקפדניים שהציב לעצמו במהלך השנים.

ברשותך, נתחיל משנות הילדות. הרבה לפני החזרה בתשובה. "הייתי נער רגיל, במשפחה סטנדרטית בבאר שבע. מאוחר יותר עברנו ליישוב עומר, שאז לא היה נחשב ליוקרתי כמו היום.

שאתקדם לתחום הצילום, התחום שכסוף הביא אותי לדרך החיים היהודית. אך כל נקדים את המאוחר. חיפשתי במה לעסוק, חשבתי שאולי תחום הצירוף יתן לי מענה. הגשתי עבודות כדי להתקבל ל'בצלאל', אך היום אני מבין שמלכתחילה לא היה לי סיכוי. היו שם ציירים מחוננים שהגישו עבודות מלוטשות אחרי ותק, ואילו אני הגשתי כמה "שרטוטים" לא מספיק מושקעים ביחס אליהם. כך או כך, מצאתי את עצמי טס ללונדון, כדי ללמוד ציור בבית הספר המוביל העוסק בתחום זה, משהו מקביל ל'בצלאל' ברמתו ובשמו. למרות שמלכתחילה תכננתי ללמוד אמנות ובעיקר ציור, מהר מאוד גיליתי עולם חדש של אמנות הצילום. התחלתי לשאול את המצלמה של המכללה. היתה שם מצלמה שנועדה לשימוש תלמידים לצורכי העבודה, וכל מה שהיה צריך זה לגשת,

שונות ומשונות בנושא בריאת העולם והארם כביכול... הרבה דברים לא הסתדרו לי. אבל כל השאלות הללו לא הצליחו לקבל מענה ותשובה שבאה לידי חיפוש מעמיק בניסיון למצוא את האמת".

לאורך השיחה קלמנוביץ משחזר בבהירות רבה, פרטים ושמות שליוו אותו לאורך השנים. התיאורים קולחים חיים ועסיסיים, אך כאשר הוא מגיע לציין אדם מסוים שעשה לו עוול הוא נמנע מלציין את פרטיו, כדי שלא לעבור על איסור 'לשון הרע'...

ובהמשך, המשכת במסלול חיים רגילי? "כן, בית ספר, תיכון ואז צבא. כמו כולם. אחרי השירות בלהקה צבאית, המשכתי במשך כמה שנים לעסוק בתחום המוסיקה, אך גיליתי שרימו אותי, ולא ראיתי טעם להמשיך בעולם זה, בו השקעתי כל כך הרבה אך לא הניב לי תוצאות כמצופה. אין ספק שהיה זה בהשגחה פרטית, כדי

שחמט. כמעט תמיד הוא היה מנצח אותי. הוריו היו עולים חדשים שעמלו במשך שעות ארוכות כדי להביא פרנסה הביתה, והוא היה חוזר עם אחיו לבית ריק, שם חיכה להם תמיד על השולחן, תפוח וכריך לארוחת צהריים.

אגב, תמיד הייתי ילד מרדן שביטא מחשבה עצמאית. לא הייתי מסכים באופן אוטומטי לכל מה שאמר לי בבית הספר. בין היתר עמדתי על כך שיש סתירה משמעותית בין מה שהמורה מלמד אותנו בשיעור תנ"ך, שם למדנו על בריאת העולם על ידי הבורא לפני לא יותר מאלפי שנים, לבין מה שהמורה האחרת מטיפה לנו אליו בשיעור מדעים, שם היא הסבירה לנו תיאוריות

בבית שלנו לא ידענו מאומה על יהדות, לצערי אפילו מונחים של שמירת חג הפסח או יום כיפור לא זכורים לי מילדותי. הפעם הראשונה בה נתקלתי מקרוב בענייני יהדות, ואולי אפילו אפשר לומר שאז נדלק לי הניצוץ, הייתה בכיתה ב'. חבר ילדות, בשם גבי שטיינר, ילד חכם מאוד שהיה לי איתו קשר מיוחד, החליט לחזור בתשובה. באחד הימים הוא אמר לי שהיום תשעה באב. לא הבנתי מה משמעות הדבר, ראיתי אותו נועל נעלי התעמלות וצועד מרחק גדול לבית הכנסת. לי לא היה מושג על מה מדובר, ליוויתי אותו לבית הכנסת, אך לא נשארתי שם...

עד היום אני זוכר את החברות בינינו, כשהיינו 'מברזים' דרך החור בגדר בשעת שיעור התעמלות בבית הספר, והולכים לביתו כדי לשחק

HOME DESIGN

טפטים וחיפויים

טפטים וחיפויים לכל חלל בבית • עיצוב לקיר סלון
חדרי ילדים • חללי עבודה • חיפוי וחידוש מטבחים
חידוש דלתות - טפט עבה ואיכותי

המרכז הארצי במחירים זולים

חייגו עכשיו: 058.770.2929 • כולל שירותי התקנה

עבודה לא פשוטים, אך עסקתי בתחום שאהבתי.

ואיפה מתחיל להתעורר הניצוץ היהודי?

האמת שבשלב זה, לא ראיתי את זה מגיע. הייתי נשוי באושר עם שני ילדים קטנים (מאוחר יותר נולד השלישי), עם סטודיו נחמד שפתחתי לעצמי בתל אביב, ונהניתי לעסוק בתחום הצילום. בין לבין התחלתי לשבת שעות ארוכות עם בן דודי, אמנון שמו, שחזר בתשובה כמה שנים קודם לכן, והצטרף לחסידות ברסלב.

הוא היה ה"משפיע" הראשון שלי. במשך לילות וימים שלמים היינו מנהלים דיונים על משמעות החיים ותפקידנו בעולם. זה סיקרן ועניין אותי מאוד. התחלתי לנסוע איתו לקברי צדיקים. ימים שלמים היינו נוסעים לכל קצוות הארץ, בעיקר לגליל, ופוקדים את ציוני הצדיקים, כשהילד הקטן שלי צועד לידי ועל כתפי. הרבה פעמים אני אומר שאין ילד רתי או חרדי שהספיק להיות בכל כך הרבה קברים כמו הבן שלי, שפשוט הגיע פעם אחר פעם לאותם מסעות מרתקים.

באחת הפעמים שמעתי על מצוות 'פריון הבן' אותו עושים לבן הבכור. החלטתי לעשות לעצמי, כי יצאתי מנקודת הנחה שלא עשו לי, וכמובן שעשיתי גם לבן שלי. רק אחרי שעשיתי זאת, התברר למפרע כי סבתי דאגה בשעתו שאכן יעשו לי 'פריון'. אבל בהתנהגות שלי לא השתנה מאומה, המשכתי במסלול החיים הרגיל שהיה לי עד אותה תקופה.

באחד הימים אני משוחח בטלפון עם חבר מברצלונה שלמדתי איתו בלונדון ושמרתי איתו על קשר חם, שמו הוא, והוא מספר לי שבעוד יומיים הוא נוסע לארל בצרפת (זה נמצא בחבל פרוכנס. בצרפתית הוגים את זה Arles). "ארל? איפה זה? מה זה אומר?" אני שואל אותו, והוא מספר לי שמדובר במפגש יוקרתי של צלמים מקצועיים ביותר מכל העולם, ביחד עם מפיקים ומוציאים לאור. במסגרת המפגש, שאורך מספר ימים, יש תערוכות ומפגשים רשמיים ולא רשמיים.

העיירה עצמה קסומה, עם סמטאות ציוריות, גלריות רבות ועוד, והם עושים בתוך המערות הקרנות של תערוכות צילום ועוד.

בהחלטה של רגע אני מודיע לו: "תבוא לאסוף אותי משרה התעופה, אני מגיע..." הגעתי הביתה, הודעתי לאשתי, ולמחרת כבר הייתי על הטיסה. ואכן, הוא אסף אותי בשרה התעופה, כשברוך הוא מסביר לי שמדובר בעיירה ציורית, בה התגורר האמן ואן-גוך, והפכה למוקד משיכה עבור אמנים מכל רחבי העולם. "מדובר במפגש פסגה של כל האנשים הבולטים בשוק הצילום".

באמתחתי היו מספר תמונות של עבודות שעשיתי בארץ. חשבתי שאולי תהיה לי הזדמנות למצוא איזה פרוייקט צילום מכובד, שיניב לי רווח כספי הגון. אולי אוהה שם איזו הזדמנות עסקית.

כשהגענו למקום המפגש, התחלנו להסתובב פה ושם, ולפתע מצביע לי חואן על אחד המשתתפים ששנינו הכרנו מתקופת הלימודים. "הוא היום עומד בראש כמה פרויקטים צילומיים מהגדולים בעולם". התברר לי שחברינו דיוויד, הצליח

ישבתי שם, על המדרגות שדרך עולים לבימת ההתועדויות במרכז בית הכנסת, כשמולי בימת קריאת התורה הכבידה, המונחת על גלגלים, ופתאום אני מבין שיש מאחורי כל פרט במקום משמעות עמוקה מאוד שאינה נראית לעין: "על הבמה הזו עולה הרבי שליט"א מלך המשיח לתורה, לך תדע מה מתחולל באותו רגע"... באותו רגע צף במוחי הפסוק שנאמר על לעתיד לבוא "אבן מקיר תזעק וכפיס מעץ יעננה"

וכעת הרלת הייתה פתוחה בפני להתקבל ללימודים גבוהים כמעט בכל מקום אליו פניתי. מצאתי את עצמי נרשם ללימודי צילום בשלוש השנים הבאות, בהן התמקצתי בכל סודות המקצוע.

כששבתי לארץ, חיפשתי מיד עבודה בתחום הצילום, ומחר מצאתי אותה באחת החברות הבולטות של אותה תקופה, שהציעה שירותי צילום למלונות ומוסדות גדולים.

נאלצתי להתאים את מה שידעתי לתנאי העבודה כאן בארץ. שם בלונדון, התרגלתי לאור יום עמום ולא חזק כמו כאן, מה שגורם לפרטים להיות עמומים קצת, בלי צורך להיתפס לקצוות המוארים ביותר או החשוכים. לעומת זאת, כאן בישראל האור החזק מעניק לכל עצם חשיפת יתר.

ברוך ה', הייתה עבודה. אמנם היא דרשה ממני מאמץ לא מבוטל, לעיתים ימי צילום שכללו נסיעות של שעות ארוכות ותנאי

שהשומר היה מסיים את הסיוור שלו הייתי יוצא ומתחיל לעבוד לאורך כל הלילה. עם תרמוס מלא שתיה חמה וכמה סנדוויצ'ים. פשוט לימדת את עצמך את כל מה שצריך לדעת?

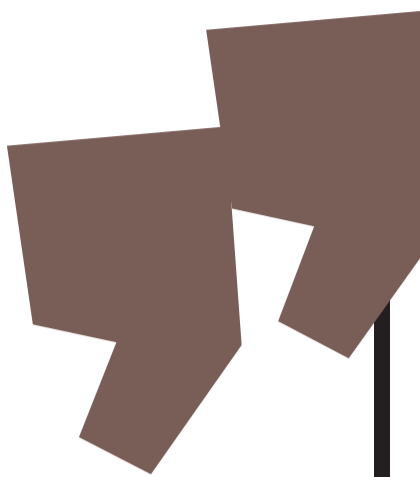
פחות או יותר. זה היה המצב, רק מאוחר יותר הבנתי שבזכותי הרבה זמן בכל מיני פרטים, שאם היה מי שילמד אותי אותם הייתי חוסך זמן. לדוגמא, כפי שהסברתי, אחד השלבים דורש את הוצאת הפילם מהקופסא האטומה והבשלתו על מסגרת המוכנסת מאוחר יותר לתוך מיכל החומר. נדרשת מיומנות ולמידה לביצוע הפעולה, שכאמור, נעשית בחושך מוחלט. לו מישהו היה מלמדני שעדיף להתאמן תחילה באור על שלב זה, יכולתי לחסוך שעות ארוכות של אימונים וניסיונות אינטנסיביים שנעשו בחושך...

סיימתי את שנת הלימודים בהצטיינות, וזה מה שהיה חשוב להוריי היקרים.

לחתום על השאלת המצלמה ולהחזירה למחרת. מאחר ואף אחד לא התעניין בה, הייתי לוקח אותה יום אחרי יום.

אחרי הצילום הייתי צריך לפתח את הפילם, קצת מסובך להסביר בכמה מילים את התהליך: הייתי צריך לקחת את חומר הפילם שהיה סגור בקופסא אטומה לאור בתוך המצלמה, לפתוח אותו בזהירות בתוך חדר חושך שהיה אטום כל כולו לאור, ואז להכניס את הפילם, הפרוש על גבי רשת, לתוך מיכלים מלאי חומר כימיקלי שהיה מפתח את התמונה.

כך או כך, גיליתי בתוך המכללה, באחד הבניינים בהם למדתי, חדר חושך כזה, שעמד ריק לחלוטין, נטוש ללא שימוש. לקחתי אותו תחת חסותי, והתחלתי למרק את כל המיכלים ולהכינו לעבודה. הייתי שוהה בו לילות שלמים, בלי אישור. הייתי פשוט נשאר לאחר גמר הלימודים ומסתתר מאחורי וילון שחור, מיד לאחר

קובי, המצלמה ותמונת הרבי שליט"א מלך המשיח

תוך שימת לב לפרטים הקטנים

תיעוד ליד בית משיח 770 בניו יורק

מאוד בחייו, והתקדם לראש הפירמידה. ניגשתי אליו במין חוצפה ישראלית, הוא זיהה אותנו והחלפנו כמה מילים. לפתע הוא אמר "מחר בערב יש מסיבה סגורה של כל המי ומי בתעשיית הצילום, אם תרצו אני יכול לסדר לכם כניסה לשם". מאחר וזו היתה המטרה שלי בהגעתי למקום, לא היססתי ומיהרתי להיענות בחיוב.

למחרת, באותה מסיבה, חברי חואן זיהה את אחד המשתתפים, כמו כל האנשים המפורסמים שזיהה וסיפר לי עליהם ועל תפקידיהם. הפעם זה היה כריסטיאן רוז'ל, מנכ"ל של החברה המובילה בעולם בצילומים דוקומנטריים. "בוא ניגש אליו ונציג את עצמנו", אני מציע לחברי שהסתייג מהרעיון ונבהל. "זה לא מתאים לגשת אליו ככה, מדובר באחד מבכירי עולם הצילום. זה אדם שאתה צריך לתאם איתו מראש כל פגישה, לפעמים במשך שבועות וחודשים מראש". אני חושב לעצמי 'מה יש לי להפסיד?' מקסימום הוא יגיד לי לא.

התעלמתי מדבריו של חואן, וניגשתי אליו תוך שאני מצייג את עצמי. "תבואו מחר למלוני בשעה זו וזו ותביאו איתכם תיק עבודות. נראה אם יש על מה לדבר", הוא השיב להפתענו.

הגענו למחרת נרגשים לפגישה בשעה המיועדת. הוצאתי את התמונות שהבאתי איתי, אך אלו לא מצאו חן בעיניו. "זה לא מה שאני מחפש, זה פשוט לא התחום שלי. אני מתמחה רק בתחום הצילום הדוקומנטרי" (תיעוד אנשים ואובייקטים בסביבתם הטבעית ובצורה אובייקטיבית. ב.פ.)

"תראה", אמרתי לו, "לא תכננתי לפגוש אותך, אם תרצה אשלח לך מישראל תיק של צילומים כאלה ותחליט אם אתה מעוניין בעבודות שלי".

הוא השיב לי שמאחר ויש לו כמיות של פניות. הוא אינו שומר שום תיק עבודות שנשלח לו. "מה שאתה שולח לי, אני מעיף בזה מבט. אם זה מוצא חן בעיניי אתה מקבל אוקי, אם לא - זה עובר ישר למגרסה. אני אפילו לא עונה תשובות שליליות. אם לא עניתי זה פשוט לא". כך הוא ענה, ואני הייתי בטוח בעצמי שהנה מצאתי את התפקיד החלומי שאליו אני שואף כל הזמן. נראה שסמינו מהנושא, איך כל זה קשור לדרך שלך ליהדות?

רגע, עוד לא הגענו לחלק החשוב. הכל מתנהל ב"השגחה פרטית". יש יד מכוונת פה שמובילה אותי מנקודה לנקודה, בדרך שלא חלמתי שבכלל אצטר בה.

כעת אנחנו מגיעים לנקודה עליה שאלת. חזרתי לארץ, והתחלתי לחפש איזה פרויקט לצילום שיענה על מה שאני צריך. חיפשתי משהו ייחודי שעוד לא עשו עליו. השנה הייתה 1991, זמן קצר לפני ראש השנה תשנ"ב, בעיצומו של חודש אלול. מבן דודי אמנון, אני שומע על הרעיון של הנסיעה לאוקראינה לקברו של רבי נחמן. הבנתי בבת אחת שמצאתי את מה שחיפשתי. פרויקט צילום אותנטי שיכול להניב צילומים לא שגרתיים שימצאו חן בעיני מתבונן מהצד. הודעתי לבן דודי שאני מצטרף למסע. מדובר היה בנסיעה לא מסודרת ומאורגנת כפי שרואים היום. כל אחד מהמשתתפים היה צריך להביא איתו אוכל. עלי הוטלה המשימה להביא איתי, בנוסף לדברים האישיים שלי, גם חמישה ק"ג של תפוחי ארמה.

מאותו ראש השנה חזרתי עם החלטה פשוטה שאני חוזר בתשובה. לא ידעתי כלום על מצוות מעשיות ועל מה זה אומר בפועל, אבל אשתי שמעה שזהו: אני החלטתי שככה אחיה

לקחתי איתי מצלמה אחת, שתי עדשות, וסיכון אחד גדול... אי אפשר לדעת כשאתה במקום רחוק, אם הציוד יעבוד ואם אכן תצליח למצוא את התמונה שאתה מחפש וכו'. אמרתי לעצמי: 'אני סומך על אלוקים. מה שהוא יחליט זה מה שיהיה'

בבית שלנו לא ידענו מאומה על יהדות, לצערי אפילו מונחים של שמירת חג הפסח או יום כיפור לא זכורים לי מילדותי. הפעם הראשונה בה נתקלתי מקרוב בענייני יהדות, ואולי אפילו אפשר לומר שאז נדלק לי הניצוץ, הייתה בכיתה ב'

לקחתי איתי מצלמה אחת, שתי עדשות, וסיכון אחד גדול... אי אפשר לדעת כשאתה במקום רחוק, אם הציור יעבוד ואם אכן תצליח למצוא את התמונה שאתה מחפש וכו'. אמרתי לעצמי: 'אני סומך על אלוקים. מה שהוא יחליט זה מה שיהיה'. אגב, מלכתחילה החלטתי שלא אצלם בעת החג עצמו, מה שהותיר לי זמן מועט לעבודה המעשית, מרגע הנחיתה ועד לכניסת החג, שלוש שעות ושש שעות בסך הכל. חשוב לציין שזו הפעם הראשונה שעשיתי זאת.

בערב החג מוקדם בבוקר, תוך כדי שאני מסתובב בשטח, מתעד ומצלם אחרי לילה ארוך של עבודה, אני שומע שבקרוב אמורה לצאת טיסת מסוק של כמה חסידים מאמריקה ל'ציונים' (מקום קברם של הצדיקים מכונה בשם ציון. ב.פ.) של צדיקים נוספים ברחבי המדינה. הראש שלי מיד אמר שיש סיכוי טוב לתפוס תמונה מוצלחת. לא היה לי מושג להיכן הטיסה הזו אמורה להגיע, אבל בעיקר - לא ידעתי בכלל מאיפה היא אמורה לצאת.

יחד עם שלושה אנשים וילד קטן נעמדתי על הכביש בניסיון לגלות את המסוקים, ועצרתי את הרכב הראשון שעבר, מכונית מסוג לאדה רוסית חבוטה וישנה, כשהנהג האוקראיני המבוגר שואל אותנו לאן אתם צריכים ואני עונה לו בעברית ונפנופי ידיים שייקח אותי להליקופטר. הוא הסכים והעלה אותנו על הרכב.

יצאנו בנסיעה לכיוון חורשת עצים, אבל כשהגענו לשם אמרו לנו מספר חיילים שהוצבו במקום כי הטיסה אמורה לצאת ממקום אחר. שוב נכנסנו לרכב, ונסענו לאיזה שדה תעופה צבאי, כשאנו מצפים לראות שם את המסוק, אך שם אמר השומר לנהג שעליו לחזור לאותה נקודה בה היינו מקודם.

אני מתסכל על הסיטואציה ההזויה הזו ולא יודע מה לומר. אנחנו חוזרים בנסיעה לאותה נקודה, כשאני כבר לא יודע אם בכלל יצא משהו מכל הנסיעה הזו. הגענו לאותה קרחת יער, כשלפתע אני שומע זמזום של מסוק מתקרב. תוך כמה שניות הופיע מסוק ענק ולצידו עוד ארבעה מסוקים קטנים.

מאי שם פרץ במהירות אוטובוס עם שני קרונות הרברה, ממנו ירדו כמה עשרות חסידים שניסו לתפוס מקום על הטיסה תוך שהם רוקדים (בסלון הבית מופיעה תמונה ענקית של החסידים ליד המסוק, שנתרה למזכרת מאותו רגע. ב.פ.) נדחסתי יחד איתם, והמסוק המריא כשבפנים כולם עומדים צפופים. ריח חריף של דלק עמד באוויר.

רק עכשיו שאלתי את אחד הנוסעים: "לאן נוסעים?" והוא עונה לי: "לבעל שם טוב, למז'בוז". לא שמעתי אף פעם לא על המקום הזה ולא על הרבי הזה, אף פעם לא לימדו אותי על האיש הזה, לא בבית הספר

הרבה פעמים אני אומר שאין ילד דתי או חרדי שהספיק להיות בכל כך הרבה קברים כמו הבן שלי, שכשוט הגיע פעם אחר פעם לאותם מסעות מרתקים

חיפשתי בית כנסת, אם לא של חסידות ברסלב, אותה קצת הכרתי, אז שיהיה משהו ששייך לדרך הבעל שם טוב, וכך מצאתי את עצמי מגיע לבית הכנסת של בית חב"ד

לפני כן, שמו הרב תמיד קסטיאל, ובהשגחה פרטית הוא זה שהתמנה כעת לשליח כאן בעיר, בצוואתו של הרב הלפרין.

הרב תמיד הינו אדם יקר מאוד. בנוסף למשפחתו ברוכת הילדים בה הוא מטפל וכן המוסדות שהקים במסגרת שליחותו בקטמון, הוא לקח על עצמו גם את הטיפול בבית חב"ד הרצליה, דבר חסר תקדים ואני ממש מאחל לו שצליח. בהשגחה פרטית, אני לא זכרתי את פניו מאותה תקופה לפני כשלושים שנה, אך בשבת האחרונה, כאשר הגעתי לבית חב"ד והוא ישב בשולחן המרכזי והתוועד עם בני הקהילה, מיד הוא זיהה אותי...

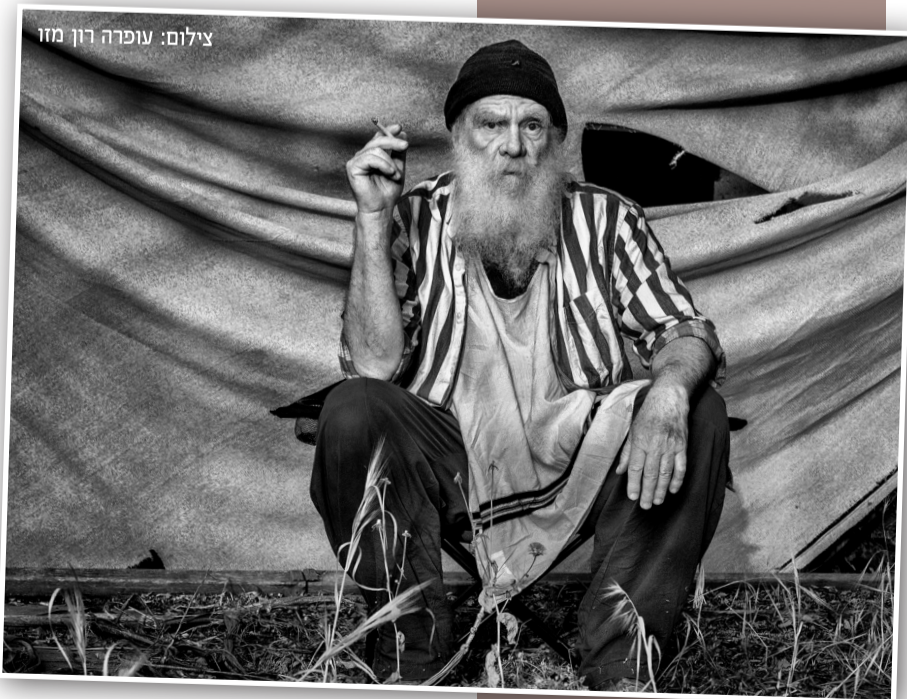
בפעם הראשונה שהגעתי ממש רצייתי לברוח. שמעתי אותם מנגנים בתוך התפילה את ההמנון הצרפתי, ולא הבנתי מה הסיפור של האנשים המוזרים הללו. ממש רצייתי לברוח משם, אבל הם דאגו שאשאר (מדובר במנגינת המרסייז הצרפתי שהרבי שליט"א מלך המשיח חיבר למילות התפילה הנאמרות בשבת "האדרת והאמונה לחי עולמים". ב.פ.)

ומאז אתה מנהל אורח חיים של חסיד, אך בד בבד גם עוסק בתחום הצילום? נכון מאוד. מאז אני חסיד לצד היותי צלם. ברוך ה', במשך השנים יצא לי לא פעם לשלב בין הדברים.

הפעם הראשונה בה הגעתי ל-770 היתה בזכות הבן שלי יותם. ההורים שלי הבטיחו לו כרטיס טיסה לחו"ל כמתנה, והוא הפתיע את כולם כשביקש לנסוע דווקא לשם. אני חייב לומר שבעיני המשפחה, לא כולם היו מרוצים מהבקשה שלו, אבל בסופו של דבר הסכמנו לעשות חצי מהטיול בברוקלין וחצי בחלקים אחרים מעניינים בארצות הברית. זה קרה בזכותו, כי אני לא הבנתי קודם מה זה המקום הזה.

בפעם הראשונה הגעתי כמו אדם המגיע להסתכל על הדברים 'מבחוץ', כפי שצלם רואה את הדברים בכל מקום אליו הוא מגיע.

בפן האישי הכרתי את רעייתי חני, ומאז אנחנו ברוך ה' נשואים וגרים כאן בהרצליה. באחת הפעמים שנסענו לרבי שליט"א מלך המשיח ל-770, לפני ארבע שנים, היא הפתיעה אותי לילה לפני הטיסה וביקשה שלא אגיע עם המצלמה. היא טענה שאני מגיע לכל מקום עם

צילום: עופרה רון מזוז

טיפ לחיים

הרב ירון צני

המלך בשדה

הראשי תיבות הכי ידועים של חודש אלול הם כמוכנ "אני לדודי ודודי לי", זמן להתעלות בקודש בתנועה של מלמטה למעלה – "אני לדודי", ולזכות לאחר מכן, בחודש תשרי שמוזין את כל השנה, בברכה מלמעלה – "ודודי לי", לשנה טובה ומתוקה בגשמיות וברוחניות!

למה בשדה? // החסידות מביאה משל למה שקורה לנו בחודש אלול ממלך שקודם בואו לעיר, הוא נמצא בשדה ואז יכולים כולם, כל מי שרוצה, לגשת אליו והוא מקבל את כולם בסדר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם, מה שאין כן בחודש תשרי, שאז המלך בארמון שבעיר ואז כבר לא כל אחד יכול להיכנס אליו ויש תנאי קבלה.

במילים פשוטות, אומרים לנו שהקב"ה (המלך במשל) זמין לכל אחד ואחת מאיתנו החודש באופן של קירוב, מבלי שנדרש מאיתנו להיות בעלי מדרגה. בלשון של קבלה וחסידות, ה' מאיר לנו באלול את י"ג מידות הרחמים, דרגה של רחמים שהיא מעל העולמות שמאפשרת לנו סיעתא דשמיא לתיקון ותשובה, עת רצון מיוחדת לתקן את השנה שהייתה ולהתכונן לשנה שתהיה.

אייכה? // נשאלת השאלה, אם המלך בשדה אז איפה אנחנו? מוסבר בחסידות שיש ג' בחינות: 'עיר מושב' – כנגד קדושה, 'שדה' – כנגד קליפת נוגה ועבודת תיקון ובירור המידות, ו'מדרב' – כנגד ג' הקליפות הטמאות, מקום של היפך ההתיישבות.

אז אם אומרים לנו שהמלך בשדה, כלומר הוא כרגע לא ממוקד בעיר ובטח לא במדרב, ועלינו להיות בשדה עם המלך ולנצל את העת רצון. המדרב מייצג את המקום הלא מתוקן, את המחשבות, דיבורים ומעשים אשר לא לה' המה [אפילו בעניינים המותרים רק שאינם לשם שמיים] או בוודאי שלא נישאר במדרב כאשר המלך עצמו בשדה, אלא לכל הפחות נטיב את דרכינו ונתרכז בעבודה של לשמור מחשבה, דיבור ומעשה ולעלות בקודש.

מאידך, המלך גם לא ממוקד בעיר ועוד כשיוצאים אנשי העיר לקראתו לשדה. כלומר – גם מי שרגיל להיות ב-ד' אמות של תורה, הרי בחודש אלול עליו לצאת לשדה, ללכת ולפעול עם הזולת, לקרב יהודים לאביהם שבשמיים.

דוגמא אישית // הרבי מלך המשיח שליט"א, נמצא כבר המון שנים בשדה ומראה פנים שוחקות לכולם. כולם מכירים את חלוקת הדולרים המפורסמת מידי יום ראשון שבה עוברים המוני עם ישראל וכן לא יהודים להבדיל ומבקשים עצה, ברכה וחיוק.

בעצם במעמד חלוקת הדולרים, מאפשר הרבי מלך המשיח שליט"א מפגש אישי איתו, הודמנות להתברך, לקבל כוח, לעורר רחמים. מי שזוכה וראה את פני קדשו יודע לתאר כיצד מפגש קצר שכזה השפיע על כל מהלך חייו בגשמיות וברוחניות!

על כן, בימים אלו של שלהי אלול, עלינו לחזק את ההתקשרות לרבי מלך המשיח שליט"א ולקיים את הוראותיו הקדושות שאחת מהן היא, לקבל הידור חדש על עצמנו לכבוד השנה החדשה, וכן לקבל החלטות לגבי הצדקה שניתן בשנה החדשה ומה טוב החלטות מעל הכלים שלנו שזה גופא יפעל להרחבת הכלים מלמעלה.

מהיבן הכוח // שאלו את הרבי מלך המשיח שליט"א פעם איך זה שיהודים באים אליו, מספרים לו את צרותיהם והוא נותן עצה, מברך וכדו' והנה הצרות נעלמות לאחר מכן.

הרבי מלך המשיח שליט"א הסביר זאת כך – כאשר יהודי מספר לי את הצרות שלו, הן הופכות להיות הצרות שלי! וכיון שלי לא מגיעות הצרות האלו כיוון שלא עשיתי את החטאים שבגינם הן התרחשו, אזי מורידים אותן ממני וממילא גם מהיהודי שפנה אלי! כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה!

שיעורי תורה וחסידות בוווצאפ: 0543817738
ביוטיוב: ערוץ 'הישיבה הירטואליית'

באחת הפעמים שנסענו לרבי שליט"א מלך המשיח ל-770, לפני ארבע שנים, היא הפתיעה אותי לילה לפני הטיסה וביקשה שלא אגיע עם המצלמה. היא טענה שאני מגיע לכל מקום עם המצלמה, ואפשר לומר שהיא הפכה לחלק מהגוף שלי. גם כשאתה מגיע להתוועדות, אתה חוזר עם יותר תמונות מאשר עם תובנות ורעיונות שנאמרו שם. כמה אתה בהתוועדות וכמה אתה מצלם?" היא אמרה

"טנק המבצעים". צילום אחורי של ניידת חב"דית להפצת היהדות

המצלמה, ואפשר לומר שהיא הפכה לחלק מהגוף שלי. גם כשאתה מגיע להתוועדות, אתה חוזר עם יותר תמונות מאשר עם תובנות ורעיונות שנאמרו שם. כמה אתה בהתוועדות וכמה אתה מצלם?" היא אמרה. קצת קשה להסביר לזר מה זה אומר להגיע עם המצלמה. בשבילי זה כמו להגיע עם קב"ים שעוזרים לאדם של"ע נאלץ להשתמש בהם כדי להתקדם בהליכתו. זו התחושה שלי, שאני חייב את המצלמה כשאני מגיע למקום מסוים, ובאמצעות המצלמה אני יכול להרגיש דברים שאין לי דרך אחרת לעשות זאת...

כך או כך, קיימתי את רצונה ונסעתי בלי המצלמה, כשאני פנוי להתחבר למה שמתחולל במקום. דווקא הביקור הזה הוליד אצלי רעיון לפרויקט ענק – לצלם את הרומם ב-770.

זה הגיע אלי בקטע ממש שמיימי. ישבתי שם, על המדרגות שדרכן עולים לבימת ההתוועדויות במרכז בית הכנסת, כשמולי בימת קריאת התורה הכבידה, המונחת על גלגלים, ופתאום אני מבין שיש מאחורי כל פרט במקום משמעות עמוקה מאוד שאינה נראית לעין: "על הבמה הזו עולה הרבי שליט"א מלך המשיח לתורה, לך תדע מה מתחולל באותו רגע..." באותו רגע צף במוחי הפסוק שנאמר על לעתיד לבוא "אבן מקיר תזעק וכפיס מעץ יעננה", מה יאמר אותו גלגל שעומד פה מולי על הרצפה...

בדרך כלל, כאשר צלם מתעד את המקום, הוא מצלם את האנשים. אבל אני חיפשתי להראות דברים שברוך כלל לא רואים בעין רגילה. את הדומם. הגעתי לשבועיים של עבודה, כשאני מקבל סיוע מאברמל'ה רייניץ מעיתון בית משיח שיעץ לי רבות. עשיתי שם שעות ארוכות של עבודה, כמעט בלי לעצור אפילו לאכילה. פשוט צילמתי מהבוקר ועד הלילה ברצף. יצאה מזה ב"ה עבודה דוקומנטרית ענקית, שעתידיה לצאת לאור בהודמנות קרובה בעזרת ה' בתוך אלבום ייחודי."

נאחל לך שבקרוב ממש תהיה בין אלו שיזכו לתעד בהתגלות הרבי שליט"א מלך המשיח לעין כל בנאולה האמיתית והשלמה. אמן ואמן. כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה לכל הקוראים ולכל בית ישראל.

[עולם השליחות // מנחם מענדל אקסלרוד]

ספרינגפילד

אילינוי

הרב מנחם מענדל טורין, בן 31, נשוי לשרה ואב לשלושה, שליח בספרינגפילד, בירת אילינוי, ארה"ב

הרעיון בסוד, בהתאם לנאמר 'אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין'. "שבת לפני הנסיעה הראשונה שלי לעיר, ניגשתי ליהודי מסוים שמנהל פעילות יהודית בבתי כלא בארה"ב, וכעת תכננתי לקבל ממנו עזרה. סיפרתי לו שאני חושב לצאת לשליחות, וכלי שהתכוננתי לכך מראש פלטתי את שם העיר. זה דבר שמאוד לא מתאים לי. חשבתי אחר כך שוב ושוב איך קרה לי כזה דבר. לאחר יומיים הוא מספר לי כי קיבל מכתב בנושא מסוים מרופא יהודי מספרינגפילד. 'אני לא מקבל הרבה מכתבים מאנשים שאינם יושבים בכלא, בוודאי שלא מרופא, יהודי, מספרינגפילד', אמר לי. הוא נתן לי את פרטיו, ויהודי זה אכן היה איש הקשר הראשון שלי בעיר, וסייע רבות בהמשך".

התרגשות // הוא כתב על כל הנושא לרבי שליט"א מלך המשיח וקיבל את ברכתו באמצעות האגרות קודש. "טסתי עם חבר לשיקגו, שם שכרנו רכב ונסענו לספרינגפילד, מרחק שלוש וחצי שעות נסיעה. אני זוכר איך הידיים שלי רעדו על ההגה כאשר נכנסנו לעיר. במוחי חלפה המחשבה 'יכול להיות שבעיר הזו אהיה כל החיים'. זה היה רגע שלא אשכח".

הצלחה // במהלך הימים בהם שהו בעיר, הצליחו לאתר בה כ-20 יהודים. "צריך להבין שזה לא מקום שמסתובבים ברחוב ופוגשים יהודים, אלא צריך לחפש

המשיח. "הבחנתי כי בין חבריי היו רבים שגם אמרו כך, אך בהמשך הם פנו לאפיקים אחרים ולא לשליחות. אכן, יש הבדל בין איך שרואים את החיים כבחור רווק לפני החתונה לבין המבט כאדם נשוי ובעל משפחה. אמרתי לעצמי, אם אכן יש קשיים, למה שאצלי יהיה אחרת? איך אבטיח לעצמי לצאת לשליחות בכל מצב? הבנתי שאם אתחיל כבר עכשיו לחפש מקום לשליחות ולהתעניין באופן מעשי, זה יסייע לי בכך בבוא היום".

סגנון // קיימים סוגים שונים של שליחות: ישנם בתי חב"ד למטיילים, אחרים פועלים עם סטודנטים באוניברסיטאות, ויש גם אפשרות להיות שליח במדינות שונות. "באותן שנים נסעתי פעמיים, בחנוכה ובפורים, לסייע לשליח בבית חב"ד כלשהו בפלורידה. לאחר שהותי שם התחלתי להתאהב ברעיון של שליחות בעיר קטנה בארצות הברית".

ספרינגפילד // עיר הבירה של מדינת אילינוי. "תמיד שמעתי עליה, אך אף פעם לא ביקרתי בה. כעת, כאשר התחלתי לחשוב על מקום לשליחות ולברר על רעיונות מתאימים, התברר לי להפתעתי כי אין שם שליח. סימנתי את העיר כאפשרות מתאימה, ונסעתי לבקר בה ולברוק את המקום".

יד ההשגחה // במשך כל התקופה שמר על

התחלה // נולד וגדל בשיקגו, העיר הגדולה והמפורסמת במדינת אילינוי שבארצות הברית. "למעשה משפחתי מצד האבא והאמא מתגוררת בשיקגו כבר שלושה דורות, אך הוריי הגיעו לגור בעיר בשליחות הרבי שליט"א מלך המשיח, ולא דווקא בשל השורשים המשפחתיים. אימי ייסדה בעיר בית ספר תיכון חסידי לבנות, ואבי עסק גם הוא בתחום החינוך. עם השנים התרחבה פעילותם וקמה לה קהילה של ממש".

לימודים // את שנות לימודיו הראשונות עשה ב'תלמוד תורה' החב"די המקומי. לאחר שהגיע לגיל 13 וחגג בר מצווה, עבר ללמוד בטורונטו, קנדה. "בהמשך למדתי ארבע שנים בישיבת חב"ד המפורסמת בברינואה שבצרפת, ולאחר מכן עוד שנתיים בישיבת חב"ד הגדולה בצפת".

הסמכה // לאחר שסיים את לימודיו, נסע לשנה של שליחות חינוכית בישיבת חב"ד בסינסינטי אוהיו. "בתום השנה הזו שבתי לספסל הלימודים בישיבת חב"ד המרכזית ב-770 שבברוקלין, שם גם סיימתי את לימודי ההסמכה לרבנות".

שליחות // בסביבות גיל 21 כבר ידע כי בבוא העת, לאחר חתונתו, ישמש כשליח של הרבי שליט"א מלך

בנימה אישית

סדר יום // פותח את הבוקר בשעה

7 עם טבילה במקווה ולימוד חסידות. לאחר מכן עוזר בבית לארגן את הילדים ואז יוצא לתפילה בבית חב"ד. את השעות הבאות אני מקדיש ללימוד אישי עם חברי הקהילה וכן לפגישות שונות, ולאחר מכן לעבודה הנדרשת במשרד. חוזר הביתה לשעות אחר הצהריים והערב להיות עם אשתי והילדים, ומאוחר יותר חוזר שוב לבית חב"ד לשיעורי לימוד משותפים.

ספר ניד // לעצמי וגם עם

אחרים, הכי אוהב ללמוד שיחות של הרבי שליט"א מלך המשיח. בלימוד עם אנשים נוספים מאוד אוהב ללמוד גמרא, כי יש בזה חריפות, חיות, שאלות ותשובות וסברות. זה לימוד שמחדד את המוח ואנשים אוהבים את זה.

שבת קודש // אני כל השבוע

מחכה לשבת, לא בשביל המנוחה של שבת אלא דווקא עבור העבודה שיש לי בשבת – אנחנו מאוד משתדלים שבכל סעודה יהיו אצלנו אורחים, וזה דבר שדורש מחשבה והשקעה. לבילי שבת באים אלינו סטודנטים יהודים ואנחנו מתפללים בבית 'קבלת שבת' ואז עורכים קידוש. בשבת בבוקר יש לנו מנין לתפילה בבית חב"ד, ואחרי התפילה אנחנו פותחים התוועדות חסידית מידי שבת. לדאוג לקיום המנין מידי שבוע זה אכן מאתגר, אבל אני אוהב אתגרים, ובמיוחד כאשר אני מצליח בהם. ממש כיף לי לראות ולהרגיש את האווירה המיוחדת שיש בשבת בבית חב"ד בתפילה ובהתוועדות, אנשים מדברים מלב אל לב, וזה דבר שבהחלט אני מחכה לו כל השבוע.

משפחה // אשתי היא חלק

מהשליחות בדיוק כמוני, אנחנו עושים הכל ביחד. יש לה כמובן גם שיעורים משלה שהיא לומדת עם נשים, והיא גם אחראית על הפעילות עם ילדים ועל הבישולים, שזה דבר שקיים הרבה וכל הזמן. גם הילדים הם חלק בלתי נפרד מהשליחות, והם עושים את בסגנון המיוחד והמתוק שלהם. אנשים אוהבים ילדים, והילדים כבר יודעים שהם בשליחות ועליהם להתנהג באופן שיקדש שם שמים. הם גם מדברים עם אנשים על פרשת השבוע ועל החגים, ופעמים רבות אנשים שמחים לשמוע מילדים דברים שלא היו מקבלים ממבוגר אחר.

איחול // כתיבה וחתומה טובה

לשנה טובה ומתוקה, שנה של כל הברכות בגשמיות וברוחניות, והעיקר זה הברכה העיקרית – שגם אנחנו בספרינגפילד, וגם קהל קוראי העיתון בכל העולם, יכינו את עצמם ואת משפחתם וסביבתם להתגלות הרבי שליט"א מלך המשיח, שתרחש עוד השנה, ותיכף ומיד ממש.

אופי // הפעילות שלהם מתמקדת בעיקר ביהודי העיר,

והיא יוצרת חיבור ביניהם ומחברת אותם לכדי קהילה. יש גם קמפוס אקרמי לא גדול ובו מעט תלמידים יהודים וגם איתם אנו פועלים. כמו כן, בשל חשיבותה של העיר וגם לאור הקשר שלה לנשיא ארה"ב אברהם לינקולן, פוקדים את העיר למעלה ממיליון מטיילים בשנה, וגם בקרב היהודים שביניהם אנו פועלים.

עם המושל // העובדה כי זו עיר הבירה ובה שוכן

הסנאט ומוסדות שלטון נוספים, מוזמנת להם פעילות גם בקרב חוגי הממשל. "במשך השנים נפגשתי מספר פעמים עם ראש העיר ועם פוליטיקאים שונים, וכמו כן עם מושל המדינה עצמו, שגם הגיע להשתתף באירוע שלנו. פעם אחת אף הוזמנתי, כאיש דת, לפתוח את מושב הסנאט בתפילה. כמוכן שניצלתי את המעמד כדי להביא את בשורת הגאולה של הרבי שליט"א מלך המשיח, ולעורר על חשיבות שמירת שבוע מצוות בני נח".

משתלם // מעמד פתיחת מושב הסנאט על ידי שליח

הרבי שליט"א מלך המשיח, קיבל פרסום נרחב בכמות שונות וכיניהן גם בעלון השבועי 'שיחת הגאולה'. "צלצל אליי חסיד מבוגר מכפר חב"ד ואמר לי שראה בשיחת הגאולה כי אני השליח בספרינגפילד. הוא סיפר לי כי אחיינו שלו מתגורר בעיר, ונתן לי את פרטיו כדי שאוכל ליצור עמו קשר. כיום אני יכול לומר שהיה שווה להגיע לעיר אפילו רק בשביל המשפחה הזו. כיום הם מעמודי התווך של הקהילה, וילדיהם משתתפים מדי שבוע ב'סאנדיי סקול' שהם עצמם דחפו וסייעו לפתיחתו".

מבט // מטבע הרברים, לשליחות בעיר קטנה יש את

הייחודיות שלה. "המשימה שלנו היא למצוא את היהודים כאן אחד אחר. חייבים לאמץ הסתכלות נכונה שאנחנו נמצאים כאן בשביל כל יהודי ויהודי. הדברים החשובים ביותר בפעילות שלנו הם סעודות שבת, ביקורי בית, ולימוד אחד על אחד ('חברותא'), כי אלו ההזדמנויות שלנו ליצור את הקשר האישי. ברוך השם שעם הזמן הוספנו על כך עוד שיעורי תורה ועוד פעילויות, ועד שכיום כבר הגענו למצב שיש לנו מנין לתפילה כל שבת! זהו דבר שאינו מובן מאליו".

התפתחות // מאז שהגיעו לעיר, מעבר לפעילות

הקבועה הם גם מתמידים ביצירת מיזמים חדשים של תנופה והתחדשות. "כאמור ייסדנו 'סאנדיי סקול' – בית ספר של יום ראשון ללימודי יהדות ומסורת ישראל לילדים, בנינו מקווה טהרה יפהפייה ומהודרת מא' ועד ת', וערכנו כתיבת והכנסת ספר תורה לזכות יהודי הקהילה. כל אחד מהפרויקטים האלו הוא עולם ומלואו".

משיח // יש לו סיפורים רבים המעידים עד כמה

הציבור מחכה להתגלות הרבי שליט"א מלך המשיח. "רואים שאנשים פתוחים לזה הרבה יותר ממה שאנחנו חושבים. כאשר כתבנו את ספר התורה שאלתי משהו איזו מילה הוא רוצה לרכוש לזכותו בספר, הוא השיב לי 'אני רוצה את המילה משיח'. אז נכון שהמילה הזו עצמה לא מופיע בספר התורה, אבל זה מבטא עד כמה אנשים מוכנים לזה ומחכים לזה".

תוכניות לעתיד // "התוכנית היא קודם כל להביא

את המשיח. איך עושים את זה? יש לנו תוכניות לטווח הקרוב וגם לטווח הרחוק, וגם תוכניות שהן ממש גדולות. התוכנית לטווח הקרוב היא להמשיך בכל הפעילות הקבועה ואף להגדיל אותה. התוכנית לטווח הרחוק יותר היא לנצל את השנה הבאה שהיא שנת 'הקהל' לערוך אירוע גדול ויוקרתי עבור כל יהודי ספרינגפילד. התוכנית הגדולה ממש היא לבנות בנין לבית חב"ד שיכיל בתוכו את כל הפעילות הקיימת וגם ירכז מיזמים חדשים".

אותם היטב. בין השאר, פשוט לקחנו ספר טלפונים מקומי וחיפשנו שמות יהודיים. שמחתי מההישגים באותו ביקור, ובהמשך חזרתי עוד כמה וכמה פעמים בטרם הגעתי למקום באופן קבוע".

החצי השני // קוראים לה שרה, וההורים שלה

שליחים של הרבי שליט"א מלך המשיח בקולורדו, ארה"ב. "היא למדה בשיקגו ובהמשך גם שנה בצפת, ואחר כך בסמינר לבנות 'בית רבקה' בניו יורק, שם השלימה את לימודי ההוראה והוסמכה למורה. הכרנו בשירדך, ועוד במהלך הפגישות בינינו סיפרתי לה כי אני מעוניין לצאת לשליחות וכבר יש לי רעיון למקום מתאים לכך".

יוצאים // הוא רצה לצאת לשליחות מיד אחרי

החתונה, אולם היא חשבה שעדיף לגור קודם במשך שנה בקהילה מבוססת ורק אז לעבור. "התפשרנו על המתנה של עשרה חודשים, אלא אם כן נקבל עוד קודם סימן משמים שהגיעה העת לעבור. בעל הדירה בה התגוררנו התנה איתנו מראש שאם בנו יתחנן נצטרך לפנות עבורו את הדירה, ואכן חודש לאחר שהתחתנו הוא הודיע כי בשעה טובה הבן עומד להינשא, ובעוד חודשיים נצטרך לפנות את הדירה. כתבנו על כך לרבי שליט"א מלך המשיח וקיבלנו מענה באמצעות 'האגרות קודש' שאכן עדיף לצאת לשליחות בהקדם בגיל צעיר".

קל

5			4					9
	6	7	1		5		3	4
3				9			6	
	2			7	8	5		3
8			5					7
7		4			2		9	
	7			2				6
4	8		9		1	3	7	
2				3				1

בינוני

4			5			8		
		3	8			7		1
	9			1				3
7			1			3		
		6	7	4		2		
		9		6				5
5				7			8	
8		2			1	9		
		1			4			7

קשה

		8						
	6				9	4		
3				4		1		
	9			2			5	
6				8				3
	4						8	
		5		3				4
		4	8				2	
						9		

תפזורת הגאולה

בתפילות ראש השנה ויום הכיפורים, אנו עומדים בפני ריבון העולמים ומבקשים את המלכתו על העולם כולו, מה שיקרה בשלימות מוחלטת, בקרוב ממש, בגאולה האמיתית והשלימה.

בקהילות ישראל נוהגים לומר קטעי תפילה רבים המבטאים זאת. אחד מאותם קטעים בתפילה, נאמר בתחילת הברכה השלישית בתפילת העמידה, ברכת "אתה קדוש", בה אומרים: "ובכן, יתקדש שמך... על ישראל עמך ועל ירושלים עירך, ועל ציון משכן כבודך, ועל מלכות בית דוד משיחך, ועל מכוונך והיכלך".

מצאו מילים אלו המפוזרות בתוך התפוזרות שלפניכם

ח	ת	ג	א	ק	מ	נ	ד	כ	ב	א
א	פ	י	ו	ז	ק	ח	כ	ג	ע	ק
ז	י	מ	מ	ח	נ	ג	ע	ש	כ	ד
ו	י	ל	ל	צ	י	ה	ד	א	מ	י
ה	צ	כ	ר	ע	א	י	ס	ת	ש	א
ב	ל	ו	צ	ד	ו	ע	ש	ב	י	ס
כ	ב	ת	כ	נ	ו	כ	מ	ב	ל	צ
ג	פ	נ	ג	ת	כ	ד	כ	ל	נ	ה
י	נ	ש	כ	ב	ת	ל	ז	מ	נ	נ
ד	ח	מ	ו	ב	ט	ל	כ	ל	ע	ו
ע	ק	ד	י	ק	ו	ח	ג	י	ע	נ
כ	כ	ט	ט	ל	מ	ע	ק	א	ה	ח
ט	ח	ה	ר	ו	ש	ג	א	מ	כ	ו
ט	צ	צ	ש	ע	כ	ו	ק	ת	ת	ע
נ	ו	י	צ	ל	ל	א	ר	ש	י	ל
ו	א	ק	ל	ע	ו	מ	ח	י	ו	ב
ש	ד	ק	ת	י	ז	י	ח	ע	ת	מ
ק	כ	ש	ג	ק	ח	ח	י	ש	ו	ס
ל	ר	ח	ב	ז	צ	ר	ל	א	ד	ש
ח	ת	ד	י	ל	כ	נ	נ	ר	ב	כ
ז	ג	צ	צ	ש	י	ל	פ	ר	ח	י
ח	ת	צ	ש	ס	מ	ח	ק	ב	כ	ז

ציון רבי לוי יצחק מברדיצ'ב

הצדיק שזכה לכינוי סניגורן של ישראל, ובכל ימיו ציפה לגואל

הסניגור

בימים האחרונים של חודש תשרי, חל יום הסתלקותו של רבי לוי יצחק מברדיטשוב (ברדיצ'ב) (נפטר בכ"ה בתשרי ה'תק"ע, 5 באוקטובר 1809) מי שהיה תלמידו של המגיד ממזריטש, מגדולי אדמו"רי החסידות, וחיבר את הספר קדושת לוי. הוא אף ידוע בכינויו "סניגורם של ישראל" שניתן לו בזכות אהבת ישראל העצומה שלו.

חתונה בירושלים

כשהתקיימה ה"חתונה הגדולה" ב'לוביין', שבה התחתנו צאצאיהם של אדמו"ר הזקן בעל התניא (=הרבי הראשון ומייסדה של חסידות חב"ד) ושל רבי לוי-יצחק מברדיטשוב, היה כתוב בנוסח ההזמנה לחתונה כך: "החתונה תתקיים אם-ירצה-השם בירושלים עיר-הקודש תבנה-ותכונן. אמנם, אם משיח צדקנו לא יבוא חלילה עד אז - תהיה החתונה בעיר ז'לוביין". בכך ביטא הצדיק את אמונתו ובטחונו העז בהתגלותו הקרובה של מלך המשיח.

רק תקיעה אחת

במיוחד היה רבי לוי יצחק מלמד זכות על עם ישראל בראש השנה ויום הכיפורים. פעם אמר בדרשתו שלפני תקיעת השופר: "ריבוננו של עולם, אמרת לנו: 'יום תרועה יהיה לכם' ובעבור הציווי האחד הזה אנו תוקעים את מאה הקולות זה כמה וכמה אלפי שנים. ומה אנו מבקשים ממך זה כמה וכמה מאות שנים - רק תקע תקיעה אחת: תקע בשופר גדול לחירותנו...".

לפעול גם בשמים

הרבי הרי"צ סיפר כי רבי לוי-יצחק מברדיטשוב אמר לפני הסתלקותו: היו צדיקים שלפני הסתלקותם הבטיחו שלא ייכנסו לגן-עדן עד שיפעלו ביאת משיח, ולבסוף, הערימו עליהם ושיחרו אותם על-ידי "סוכריות"... אבל אני, סיים הצדיק מברדיטשוב, לא אתן שיערימו עלי. אבל לבסוף - סיים הרבי הרי"צ - הערימו גם עליו, אמרו "קדושה" בגן-עדן, ומיד קפץ הרב הצדיק מברדיטשוב לגן העדן...

ב"ה

היום יותר מתמיד רואים ניסים גלויים

בפניה לרבי שליט"א מלך המשיח בבקשת
ברכה, עצה והדרכה באמצעות אגרות הקודש

חייגו למוקד הברכות: 03-9412-770
או באתר האינטרנט: www.igrot.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד